

Lovforslag nr. L 154. Fremsat den 17. december 1997 af indenrigsministeren (Thorkild Simonsen)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven, straffeloven og ægteskabsloven.

(Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, foretages følgende ændringer:

1. § 7, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Efter ansøgning gives der endvidere opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrunnet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland.«

2. § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, affattes således:

»d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.«

3. § 9, stk. 1, nr. 5, ophæves.

4. § 9, stk. 2, nr. 4, affattes således:

»4) Hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derfor, herunder at udsendelse, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst et år.«

5. I § 9, stk. 3, udgår: »stk. 1, nr. 5, eller«.

6. § 9, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, litra d, til en samlever og opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 4, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøge-

ren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, litra d, og stk. 1, nr. 3 og 4, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil.«

7. § 9, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1 og stk. 2, nr. 1 og nr. 3-4, skal være opnået inden indrejsen. Indenrigsministeren kan dog fastsætte regler om, i hvilke tilfælde ansøgning om opholdstilladelse kan indgives her i landet, i hvilke tilfælde en ansøgning om opholdstilladelse kan behandles, og i hvilke tilfælde en ansøgning om opholdstilladelse kan tillægges opsættende virkning.«

8. I § 9 indsættes som stk. 8 og 9:

»Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforhold er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere ikke gives, såfremt ægteskabets indgåelse beror på en aftale indgået af andre end ægtefællerne. Bestemmelsen i 1. pkt. finder alene anvendelse i tilfælde, hvor mindst den ene af ægtefællerne er under 25 år.«

9. § 10 affattes således:

»§ 10. Uanset bestemmelserne i §§ 6-9 kan der kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse

1) hvis udlændingen er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23

eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,

- 2) hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4, eller
- 3) hvis udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 2. Til udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan opholdstilladelse gives efter reglerne i §§ 7-8, medmindre særlige grunde taler derimod. Endvidere kan opholdstilladelse undtagelsesvis gives efter § 6 og § 9, når ganske særlige grunde taler derfor og tidligst to år efter udrejsen.«

10. § 11, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage tilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1 og 2, som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år, jf. dog stk. 5.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3 ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse betinget af, at den pågældende udlænding

- 1) efter reglerne i lov om integration af udlændinge i Danmark har gennemført et tilbudt introduktionsprogram og eventuelle andre tilbudte integrationsmæssige tiltag, jf. stk. 6,
- 2) under sit ophold her i landet inden for en af indenrigsministeren fastsat periode ikke er idømt en betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, jf. stk. 6, og
- 3) ikke har forfaldne restancer over 50.000 kr. vedrørende skatter og afgifter eller offentlig hjælp m.v., jf. stk. 6.

Stk. 6. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 5. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1998-niveau og reguleres fra og med 1999 en gang årligt den

1. januar efter satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen registrerer opholdsgrundlag for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 eller fritages for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2, i Det Centrale Personregister (CPR). Registreringen sker ved meddelelsen af opholdstilladelsen eller fritagelsen herfor. Er der blevet meddelt opholdstilladelse til en udlænding som nævnt i § 42 a, stk. 1, 1. pkt., sker registreringen ved udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til den pågældende. Registrering kan ikke ske før det i 2. og 3. pkt. nævnte tidspunkt.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 8.

11. I § 19, stk. 1, indsættes som nr. 4:

»4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge ansøgeren, jf. § 9, stk. 3-4, og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette.«

12. § 19, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 2-4.

13. I § 19 indsættes efter stk. 5, der bliver stk. 4, som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 2, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at den pågældende har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.«

14. § 22 affattes således:

»§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7-8 kan udvises, hvis:

- 1) Udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 2) Udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der

ville have medført en straf af denne varighed.

- 3) Udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 4) Udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 191 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 5) Udlændingen efter § 59, stk. 3, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 6) Udlændingen efter straffelovens § 180, § 181, stk. 3, § 183 a, § 210, stk. 1 og stk. 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, stk. 2, § 224, jf. §§ 216 og 222, stk. 2, og § 225, jf. §§ 216 og 222, stk. 2, samt § 237, § 245, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, og § 288 idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.«

15. § 23 affattes således:

»§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises:

- 1) Af de grunde, der er nævnt i § 22.
- 2) Hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 3) Hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der

ville have medført en straf af denne varighed.

- 4) Hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.«

16. § 24 affattes således:

»§ 24. Andre udlændinge kan udvises:

- 1) Af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23.
- 2) Hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.«

17. § 25 ophæves og i stedet indsættes:

»§ 25. En udlænding kan udvises, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis:

- 1) Udlændingen er dømt for overtrædelse af straffelovens § 276, § 284, jf. § 276, eller § 279 eller toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold.
- 2) Udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændin-

ge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.«

18. § 26 affattes således:

»§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder om udlændingen er kommet her til landet som barn eller ganske ung,
- 2) varigheden af udlændingens ophold her i landet,
- 3) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 4) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 5) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer,
- 6) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 7) risikoen for, at udlændingen, uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde, vil lide overlaster i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-6, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.«

19. I § 27, stk. 1, ændres »og 22-25« til: »22-23 og 25 a«.

20. I § 27, stk. 1, ændres: »§§ 11, stk. 2, 1. pkt., 17, stk. 1, 3. pkt., 18, stk. 2, 19, stk. 2,« til: »§§ 11, stk. 3, 17, stk. 1, 3. pkt., 18, stk. 2,«.

21. I § 28, stk. 3, ændres »§ 40, stk. 7,« til: »§ 40, stk. 8,«.

22. § 31, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, såfremt de i § 7, stk. 2, nævnte forhold foreligger.«

23. § 32 affattes således:

»§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, § 23 eller § 24 meddeles for:

- 1) 3 år, hvis udlændingen idømmes en frihedsstraf i ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 2) 5 år, hvis udlændingen idømmes en frihedsstraf i mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 3) 10 år, hvis udlændingen idømmes fængsel i mere end 1 år, men ikke over 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 4) Bestandig, hvis udlændingen idømmes fængsel i mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-6, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 a og § 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt

den pågældende under de i § 10, stk. 2, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land kan senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.«

24. I § 33, *stk. 1*, ændres »§ 24, nr. 5, eller efter § 25« til: »§ 25 a eller § 25 b«.

25. § 33, *stk. 8*, ophæves og i stedet indsættes:

»*Stk. 8.* Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulært behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 9. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, jf. § 10, stk. 2, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.«

Stk. 9 bliver herefter stk. 10.

26. I § 34, *stk. 2, nr. 1*, ændres »§ 40, stk. 1,« til: »§ 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,«.

27. I § 35, *nr. 1*, ændres »§ 22, nr. 2-4, eller § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 2-4, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 1, jf. §§ 22, nr. 2-4, eller 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 2-4.« til: »§§ 22-24.«.

28. I § 36, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »§ 24, nr. 5, og § 25,« til: »§ 25 a og § 25 b,«.

29. I § 36, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »§ 22, nr. 1, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1, og § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1.« til: »§ 25.«.

30. I § 40, *stk. 1*, indsættes som 3. pkt.:

»Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.«

31. I § 42 a, *stk. 1*, indsættes efter 1. pkt.:

»En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af §

7, stk. 1 og 2, § 9, stk. 2, nr. 2, og § 9, stk. 2, nr. 4-6, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til den pågældende.«

32. § 42 a, *stk. 6, nr. 1*, ophæves.

Nr. 2-8 bliver herefter nr. 1-7.

33. I § 42 a indsættes som stk. 7:

»*Stk. 7.* Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indrejsen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige udgifter.«

34. I § 46, *stk. 1*, ændres »§§ 46 a-50 og 51, stk. 2, 2. pkt.,« til: »§§ 46 a-49, § 50, § 50 a og § 51, stk. 2, 2. pkt.,«.

35. I § 48 a, *stk. 1*, ændres »§ 24, nr. 5,« til: »§ 25 b.«

36. § 49, *stk. 1*, affattes således:

»Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.«

37. Efter § 49 indsættes:

»§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter §§ 7-8, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.«

38. § 50, *stk. 1*, affattes således:

»Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for byretten ved

anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.«

39. Efter § 50 indsættes:

»§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital eller forvaring spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.«

40. I § 51, stk. 2, ændres »§§ 22-25« til: »§§ 22-25 b«.

41. I § 52, stk. 1, nr. 1, ændres »§ 9, stk. 1, nr. 3-5,« til: »§ 9, stk. 1, nr. 3-4,«.

42. I § 52, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 24, nr. 5,« til: »§ 25 b«.

43. I § 52, stk. 1, nr. 4, ændres »§ 25« til: »§ 25 a«.

44. § 53 a, stk. 1 og 2, affattes således:

»For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen

har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog stk. 3:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7-8.
- 2) Bortfald efter § 17 og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter §§ 7-8.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Beslutning om udsendelse efter § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.«

45. § 57 affattes således:

»§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen.«

§ 2

I lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.) foretages følgende ændringer:

1. § 1, nr. 1, 7-9, og 14, ophæves.

2. I § 1, nr. 11, ændres »stk. 3« til: »stk. 2«, »Stk. 4.« ændres til: »Stk. 3«, og »Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.« ændres til: »Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.«

3. I § 1, nr. 13, ændres i § 28, stk. 7, »§ 40, stk. 7,« til: »§ 40, stk. 8,«.

**4. § 1, nr. 16, affattes således:
»16. § 29 ophæves.«**

5. § 1, nr. 17-19, 21, 23, 30 og 31, ophæves.

6. I § 1, nr. 32, ændres i § 58 g, 1. pkt., »§ 22, § 23 eller § 24, nr. 1-3« til: »§§ 22-23« og i § 58 g, 2. pkt., ændres »§ 24, nr. 4« til: »§ 24«.

7. § 2, nr. 1-4, 7, 9 og 11, ophæves.

§ 3

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 648 af 12. august 1997, foretages følgende ændring:

1. Efter § 125 indsættes:

»§ 125 a. Den, der under skærpende omstændigheder gør sig skyldig i menneskesmugling efter udlændingelovens § 59, stk. 3, straffes med fængsel indtil 4 år.«

§ 4

I lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, jf. lovbekendtgørelse nr. 148 af 8. marts 1991, som ændret senest ved § 9 i lov nr. 232 af 2. april 1997 foretages følgende ændringer:

1. Efter § 11 indsættes i kapitel 1:

»§ 11 a. En udlænding må kun indgå ægteskab her i landet, hvis den pågældende har lovligt ophold her i medfør af udlændingelovens §§ 1-4 og 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9.

Stk. 2. Hvis ganske særlige omstændigheder taler derfor, navnlig varigheden af udlændingens ophold her i landet, kan statsamtet give tilladelse til ægteskabet, selv om betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt.«

2. § 19, stk. 1, 2. pkt., ophæves.

3. I § 19 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. En attest som nævnt i stk. 1 har gyldighed i 4 måneder. Hvis ægteskabsbetingelsen i § 11 a er opfyldt for et kortere tidsrum end 4 måneder, skal gyldigheden af attesten begrænses tilsvarende.«

Stk. 2-3 bliver herefter stk. 3-4.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 10, 12, 20 og 31, § 2, nr. 2, og § 4 træder i kraft den 1. juli 1998.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-7, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 10, 20 og 31, finder ikke anvendelse for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. juli 1998. § 1, nr. 12, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. juli 1998.

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-9, § 19, stk. 1, nr. 4, § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-8, 11, 33 og 41, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 32, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden.

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 5, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt. og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9, 13-19, 23-25, 27-29, 35, 36, 39, 40, 42, 43 og 45, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., jf. § 1, nr. 32 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 38, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, gælder fortsat udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997.

§ 6

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. §§ 1, 2 og 4 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne

og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. § 3 kan ved kongelig anordning helt

eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Ændring af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse

I dag gives der tidsubegrænset opholdstilladelse til de fleste udlændinge tre år efter den første opholdstilladelse. Regeringen finder ikke dette rimeligt. Regeringen ønsker, at tidsubegrænset opholdstilladelse som hovedregel skal gives til udlændinge, der har deltaget i et tilbudt introduktionsprogram. Det skal dog tillige være en betingelse, at udlændingen ikke har begået kriminalitet af en vis grovhed, og at den pågældende, hvis han eller hun har gæld til det offentlige, er indstillet på at indgå og overholde en aftale om tilbagebetaling. De, der opfylder de nævnte betingelser, har krav på tidsubegrænset opholdstilladelse tre år efter den første opholdstilladelse.

På den måde understreges det i lovgivningen, at det forventes af udlændinge, der ønsker at bo fast i Danmark, at de gør en indsats for at lære dansk og tilpasse sig danske samfundsforhold. Og det understreges, at kriminalitet og misbrug af det sociale system får konsekvenser i form af karenstid for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

De udlændinge, der ikke får tidsubegrænset opholdstilladelse, skal fortsat have mulighed for at opholde sig her i landet, så længe de omstændigheder, der i sin tid begrundede opholdstilladelsen, fortsat er til stede.

Efter forslaget skal der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til udlændinge med opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 eller 9, stk. 1 og 2, som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end tre år, såfremt grundlaget for den pågældendes opholdstilladelse fortsat er til stede, og såfremt den pågældende udlænding opfylder de yderligere betingelser vedrørende integrationsvilje, undladelse af kriminalitet og manglende gæld til det offentlige. Den tidsmæssige undergrænse svarer til tre års-reglen i den gældende § 19, stk. 2, vedrørende opholdstilladelse med henblik på varigt ophold.

De pågældende personer vil have retskrav på tidsubegrænset opholdstilladelse, såfremt de opfylder de ovennævnte betingelser.

De udlændinge, der alene har opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold eller i mindre end tre år med henblik på varigt ophold, vil efter forslaget kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn taler afgørende herfor. Denne bestemmelse vil ligeledes kunne anvendes til at give tidsubegrænset opholdstilladelse inden for tre års-fristen. Der vil i disse tilfælde ikke være tale om et retskrav på tidsubegrænset opholdstilladelse, men om en skønsmæssig vurdering af den enkeltes forhold.

2. Familiesammenføring

Der foreslås en ændring af det krav, der stilles til varigheden af den herboende references ophold i Danmark i sager vedrørende familiesammenføring med en ægtefælle i de tilfælde, hvor referencen ikke er dansk statsborger, nordisk statsborger eller flygtning. Her foreslås det, at referencen skal have haft en tidsubegrænset opholdstilladelse i mindst 3 år. Det sikres hermed, at en herboende udlænding, der efter de foreslåede regler vil have ret til familiesammenføring med sin ægtefælle eller samlever, har en sådan tilknytning til det danske samfund, at vedkommende kan medvirke til ægtefællens eller samleverens integration i det danske samfund.

I relation til familiesammenføring med ægtefæller foreslås det tillige, at ægtefællerne ikke har et retskrav på opholdstilladelse, hvis ægteskabets indgåelse beror på en aftale indgået af andre end de pågældende selv, dvs. hvis der er tale om et såkaldt arrangeret ægteskab. Ikke mindst af hensyn til de implicerede personer bør det ikke være muligt at opnå opholdstilladelse i disse situationer, hvor et ægteskab i Danmark kan være forbundet med store menneskelige omkostninger. Af praktiske/administrative grunde vil denne yderligere betingelse for familiesammenføring efter forslaget blive begrænset til alene at omfatte tilfælde, hvor en af ægtefællerne er under 25 år.

Det foreslås endvidere, at det ikke skal være muligt at opnå opholdstilladelse på grundlag af ægteskab,

F. t. l. vedr. udlændingeloven m.v.

hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål er at opnå opholdstilladelse (pro forma-ægteskab). Samtidig ophæves betingelserne om forsørgelseskrav ved ægtefællefamiliesammenføring i tilfælde, hvor den herboende er dansk statsborger, nordisk statsborger eller flygtning.

Der skal endvidere, medmindre særlige grunde taler herimod, stilles krav om, at den herboende reference, der ikke er dansk statsborger, nordisk statsborger eller flygtning, godtgør at kunne forsørge ægtefællen.

Endvidere ophæves retskravet på familiesammenføring til forældre over 60 år til en person, som ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning. I disse tilfælde har den herboende reference i almindelighed ikke en sådan tilknytning til det danske samfund, at der bør meddeles familiesammenføring til familie-medlemmer uden for kernefamilien.

Uanset de ovenfor nævnte ændringer vil det som hidtil være muligt efter et konkret skøn at meddele opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, jf. § 9, stk. 2, nr. 1 og 4.

For at skabe mulighed for også efterfølgende at sikre, at forsørgelseskravet overholdes, foreslås det, at forsørgelseskravet i familiesammenførings-sager ikke kun vurderes i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse, men også efterfølgende skal kunne vurderes. Det præciseres samtidig, at manglende overholdelse af forsørgelseskravet vil kunne medføre, at opholdstilladelsen inddrages.

De foreslåede bestemmelser skal administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder først og fremmest artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om respekt for familiens enhed.

3. Præcisering af bestemmelsen om de facto-flygtninge

Danmark har tiltrådt FN's flygtningekonvention af 1951, og efter udlændingeloven gives der i overensstemmelse hermed asyl til udlændinge, der er omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus).

Der gives endvidere efter § 7, stk. 2, asyl til udlændinge, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland (de facto-status). Der har været en bekymring for, at den praksis, der udvikler sig hos asylmyndighederne, ændrer sig i forhold til den oprindelige hensigt med bestemmelsen.

Både af hensyn til de myndigheder, der skal anvende bestemmelsen, og af hensyn til den almindelige

forståelse af udlændingelovens asylbegreb er det vigtigt, at der ikke består den risiko.

Der foreslås derfor en ændret formulering af udlændingelovens § 7, stk. 2, der præciserer, at opholdstilladelse gives, hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrunderet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland.

For en nærmere beskrivelse af den fremtidige anvendelse af udlændingelovens § 7, stk. 2, henvises til bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 1.

4. Ændring af udvisningsbestemmelserne

Den 24. marts 1997 afgav Udvisningsudvalget, et ekspertudvalg nedsat af indenrigsministeren, betænkning nr. 1326 om udvisning.

Udvalget har udarbejdet et forslag til ændring af udlændingelovens regler om udvisning samt opstillet modeller for blandt andet en udvidet adgang til udvisning ved visse kriminalitetsformer.

Udvalgets forslag udgør grundlaget for de foreslåede bestemmelser om ændring af reglerne om udvisning. Der foreslås desuden en række nye bestemmelser om udvidet adgang til udvisning ved særlige, forsætlige, alvorlige og samfundsfarlige kriminalitetsformer i lighed med den udvidede adgang til udvisning, der i dag gælder i forhold til udlændinge, der idømmes ubetinget frihedsstraf for narkotikakriminalitet.

Der kan i øvrigt henvises til kapitel 21 i Udvisningsudvalgets betænkning, der indeholder en sammenfatning af udvalgets arbejde.

5. Begrænsning af adgangen for asylansøgere, der har fået afslag på asyl, til at opnå opholdstilladelse

Det foreslås, at adgangen til at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, til asylansøgere, der får afslag på deres asylansøgning, men hvor det ikke er muligt at gennemføre tvangsmæssig udsendelse, begrænses til de tilfælde, hvor det efter udsendelsesbestræbelser i mindst et år må anses for usigtsløst at sende den pågældende tilbage. Det skal endvidere altid være en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i disse tilfælde, at udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne.

6. Begrænsning af adgangen for asylansøgere til at få udbetalt kost-, lomme-, og tøjpenge

En del asylansøgere søger først om asyl inde i landet. De pågældende har normalt hverken rejsedokumenter eller identitetspapirer på sig. Myndighederne efterforsker af deres sag er derfor meget van-

skelig. I en del tilfælde er der tale om personer, der er blevet ført ind i landet af menneskesmuglere.

Regeringen vil modarbejde denne fremgangsmåde. Der vil derfor blive etableret en fremskyndet behandling af sådanne asylansøgninger i Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. På den måde sikres det, at disse asylansøgere får deres sag afgjort så hurtigt som muligt, således at afviste asylansøgere kan udsendes.

Det foreslås endvidere, at Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, skal bestemme, at asylansøgere, der ikke medvirker til sagens oplysning, ikke skal have dækket deres udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser. De pågældende personer vil alene få kost m.v. i naturalier. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 33.

7. Ændring af straffeloven vedrørende menneskesmugling

Regeringen lægger afgørende vægt på at dæmme effektivt op for den professionelle menneskesmugling, der sker for vindings skyld.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i straffeloven, hvorefter menneskesmugling under skærpende omstændigheder straffes med fængsel i indtil fire år. I dag er strafferammen to år.

Forslaget skal ses som en opfølgning på den såkaldte Budapest-konference om illegal indvandring, der blev afholdt i 1993 med deltagelse af ministre fra 34 regeringer. Danmark har i oktober 1997 deltaget i en ministerkonference i Prag. Der blev i den forbindelse vedtaget en række anbefalinger om forebyggelse af ulovlig indvandring, herunder anbefalinger om harmonisering af lovgivningen til bekæmpelse af menneskesmugling. Det fremgår blandt andet af disse anbefalinger, at strafferammen for menneskesmugling under skærpende omstændigheder bør være på mindst 3 års fængsel.

I Norge og Sverige er strafferammerne for menneskesmugling højere end de nugældende danske strafferammer. Således er strafferammen i den norske udlændingelov fra den 10. januar 1997 forhøjet fra fængsel i 2 år til fængsel i 5 år for den, som for vindings skyld foretager organiseret menneskesmugling. I Sverige blev strafferammen for organiseret menneskesmugling fra den 1. januar 1997 forhøjet fra fængsel i 2 år til fængsel i 4 år.

8. Afskaffelse af adgangen for asylansøgere m.v. til at indgå ægteskab her i landet

I dag kan asylansøgere indgå ægteskab, medens deres ansøgning om asyl behandles. Også asylansø-

gere, der har fået afslag på deres ansøgning, kan indgå ægteskab indtil udløbet af den frist, der er fastsat for deres udrejse. På grundlag af ægteskabet kan asylansøgeren opnå familiesammenføring med en herboende.

Efter regeringens opfattelse er der en risiko for, at asylansøgere indgår pro forma-ægteskaber, der alene har til formål at sikre ansøgeren et opholdsgrundlag her i landet.

Regeringen vil som et led i bekæmpelsen af misbruget mod udlændingelovens regler imødegå pro forma-ægteskaber. Det foreslås derfor, at lov om ægteskabs indgåelse og opløsning ændres, således at udlændinge, der alene har et såkaldt processuelt ophold her i landet, medens deres ansøgning om opholdstilladelse behandles, ikke har adgang til at indgå ægteskab.

9. Internationale konventioner

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har en sådan karakter og er opbygget på en sådan måde, at det oftest ikke så meget er selve reglerne på et bestemt retsområde som reglerens anvendelse, der i det konkrete tilfælde kan være i strid med rettighe-derne i henhold til konventionen. Det forudsættes således, at de skønsmæssige beføjelser, der i medfør af dette forslag overlades til udlændingemyndighederne, administreres i overensstemmelse med bestemmelserne i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Indenrigsministeriet lægger til grund, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet vil administrere bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, om de facto-flygtninge, i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, hvorefter der ikke må ske udsendelse af personer til et land, hvor de vil blive underkastet tortur eller blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. herved de tilsvarende bestemmelser i artikel 3 og artikel 16 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

For så vidt angår forslaget om afskaffelse af adgangen for asylansøgere m.v. til at indgå ægteskab her i landet kan følgende anføres:

Efter artikel 12 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har giftefærdige mænd og kvinder ret til at indgå ægteskab og stifte familie i overensstemmelse med de nationale love om udøvelsen af denne ret. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med konventionens artikel 8 om respekt for familielivet og privatlivet. Rettighederne i artikel 12 er imidlertid relative, og den materielle beskyttelse heraf begrænset, idet rettighederne kan undergives sådan lovmæssig

regulering, som staten finder passende. Medlemsstaterne har et ganske vidt skøn, idet dog en regulering af blandt andet adgangen til at kunne indgå ægteskab skal være i overensstemmelse med et almindeligt legalitetsprincip.

Endvidere følger det af konventionens artikel 14, at medlemsstaterne ikke må diskriminere på grundlag af blandt andet national oprindelse. Opregningen af diskriminationsgrunde i artikel 14 er imidlertid ikke udtømmende. Bestemmelsen udgør ikke et selvstændigt forbud mod diskrimination, men er accessorisk knyttet til de øvrige rettigheder og friheder, der er beskyttet i konventionen. Artikel 14 kan således kun påberåbes i sammenhæng med en af de øvrige bestemmelser i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, for eksempel artikel 12.

Det grundlæggende kriterium for anvendelsen af artikel 14 er, at der skal være tale om sammenlignelige situationer (*»in relevantly similar situations«*). Er en forskelsbehandling i sammenlignelige situationer objektiv og rimelig begrundet, foreligger der imidlertid ikke diskrimination. Heri ligger, at en forskelsbehandling skal varetage et anerkendelsesværdigt formål og være proportional for ikke at være omfattet af diskriminationsforbuddet.

Indenrigsministeriet har i den forbindelse anmodet Justitsministeriet om en udtalelse. Justitsministeriet har oplyst, at det er Justitsministeriets opfattelse, at en udlænding, der opholder sig i en kortere periode i Danmark, medens en ansøgning om opholdstilladelse behandles, ikke er i en sammenlignelig situation med en anden udlænding med et egentligt legalt ophold her i landet. Efter Justitsministeriets opfattelse kan den foreslåede ordning således ikke generelt antages at stride mod konventionens bestemmelser.

I tilknytning hertil bemærkes, at konventionsorganerne som udgangspunkt ikke foretager nogen generel eller abstrakt vurdering af, om en medlemsstats retstilstand er forenelig med konventionens krav. Det afgørende er den konkrete anvendelse. Konventionsorganerne foretager således en vurdering af, hvorvidt der i det konkrete tilfælde foreligger en krænkelse af en af de i konventionen sikrede rettigheder eller friheder.

På den baggrund finder Justitsministeriet, at ordningen bør udformes på en sådan måde, at en udlænding, der har opholdt sig her i landet i meget lang tid og derved har opnået en tilknytning til den person, med hvem ægteskabet agtes indgået, kan få tilladelse til at gifte sig her i landet. Baggrunden herfor er, at beskyttelsen af for eksempel retten til at indgå ægteskab efter artikel 12 kan indebære, at en udlændings faktiske tilknytning til landet må tillægges en sådan

vægt, at udlændingens processuelle ophold her i landet mister sin reelle betydning som et relevant forskelsbehandlingskriterium i forhold til udlændinge med et egentligt legalt ophold her i landet.

Det er således Justitsministeriets opfattelse, at der i visse særlige tilfælde kan bestå en sådan ligeartethed mellem udlændinge med processuelt ophold og udlændinge med et egentligt legalt ophold, at en forskelsbehandling vil savne saglig begrundelse og derfor være uforenelig med artikel 12 sammenholdt med artikel 14.

Tilsvarende fremgår det af *FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder* artikel 23, at giftefærdige mænds og kvinders ret til at indgå ægteskab og stifte familie skal anerkendes. Denne bestemmelse skal ses i sammenhæng med konventionens artikel 26, der fastlægger kravet om, at alle mennesker skal være lige for loven og er berettiget til lovens ligelige beskyttelse uden nogen forskelsbehandling (ligebehandlingsprincippet).

Efter artikel 10, stk. 1 i *FN's konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder* anerkender staterne, at den størst mulige beskyttelse og bistand skal ydes familien, som er samfundets naturlige og grundlæggende gruppeenhed, især til dens stiftelse, og så længe den har forsørgerpligt over for børn under uddannelse. Ægteskab skal kun kunne indgås med de vordende ægtefællers frie samtykke.

Tilsvarende indeholder *FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination* i artikel 5, litra d, nr. iv, en bestemmelse om retten til at indgå ægteskab og til valg af ægtefælle. Også denne bestemmelse skal ses i sammenhæng med det generelle racediskriminationsforbud blandt andet i artikel 5, hvorefter medlemsstaterne forpligter sig til at forbyde og afskaffe alle former for racediskrimination og sikre ethvert menneske ret til lighed for loven, uanset race, hudfarve eller national eller etnisk oprindelse. Opregningen af diskriminationsgrunde er udtømmende.

De anførte bestemmelser skal inden for deres anvendelsesområde fortolkes på tilsvarende måde, som tilfældet er for Den Europæiske Menneskerettighedskonvention på dette område. Der henvises derfor til det ovenfor anførte vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Sammenfattende er det således Justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning ikke generelt strider imod de forpligtelser, som Danmark har påtaget sig i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, *FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder* samt *FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination*. In-

denrigsministeriet kan henholde sig til denne opfatelse.

For så vidt angår Danmarks forpligtelser efter *flygtningekonventionen* skal det anføres, at konventionen ikke indeholder bestemmelser, der regulerer udlændinges adgang til at indgå ægteskab. Det bemærkes i den forbindelse, at forslaget ikke begrænser anerkendte flygtninges adgang til at indgå ægteskab.

De ovennævnte begrænsninger i adgangen til familiesammenføring skal administreres på en sådan måde, at der i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 1 eller 4, gives opholdstilladelse i situationer, hvor en nægtelse af opholdstilladelse ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder på familiesammenføringsområdet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om respekt for familielivet, artikel 12 om retten til at indgå ægteskab og stifte familie og artikel 14, hvorefter rettigheder i henhold til konventionen skal beskyttes uden forskel på grund af blandt andet race eller national eller social oprindelse.

Tilsvarende vil der i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 1 eller 4, blive givet opholdstilladelse, hvis en nægtelse af opholdstilladelse vil stride mod Danmarks øvrige internationale forpligtelser, herunder blandt andet efter FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, jf. ovenfor.

Verdenserklæringen om menneskerettigheder indeholder i artikel 16, stk. 1, en bestemmelse, hvorefter den enkelte uden begrænsninger af racemæssige, nationalitetsmæssige eller religiøse grunde har ret til at gifte sig og stifte familie, ligesom det i stk. 3 angives, at familien er samfundets naturlige og grundlæggende enhedsgruppe og har krav på samfundets og staternes beskyttelse. Erklæringen er ikke bindende for medlemsstaterne.

Flygtningekonventionen indeholder ikke regler om betingelserne for opnåelse af de facto-status. Konventionen indeholder heller ikke særlige regler, der tillægger en flygtning adgang til familiesammenføring. De foreslåede bestemmelser kan derfor ikke antages at være i strid med flygtningekonventionen.

For så vidt angår de foreslåede ændringer af udvisningsreglerne kan nærmere henvises til Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326, kapitel 15.

For så vidt angår forslaget om, at andre personer end udlændinge, der ansøger om opholdstilladelse, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, skal kunne pålægges oplysningspligt efter udlændingelovens § 40, vil den foreslåede bestemmelse af myndighederne skulle administreres med respekt af det forbud mod »selvinkriminering«, som er nævnt i artikel 14, stk. 3, litra g, i FN's konvention om borgerlige og politiske rettighe-

der. Efter denne bestemmelse skal enhver ved afgørelsen af en anklage mod ham for et strafbart forhold være berettiget til ikke at blive tvunget til at vidne imod sig selv eller erkende sin skyld.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder ikke nogen tilsvarende udtrykkelig bestemmelse. Konventionsorganerne har imidlertid udledt et lignende princip af konventionens artikel 6, stk. 1, om retten til en retfærdig rettergang. Det følger således af organernes praksis, at en person ikke kan pålægges at give oplysninger, der vil kunne udsætte den pågældende selv for straf (såkaldt »selvinkriminering«).

Det vil derfor være i strid med de nævnte konventionsbestemmelser, hvis tredjemand pålægges oplysningspligt efter den foreslåede bestemmelse i tilfælde, hvor den pågældende derved udsætter sig selv for straf, f.eks. for (medvirken til) menneskesmugling eller dokumentfalsk. Bestemmelserne er dog ikke til hinder for, at tredjemand pålægges oplysningspligt, hvis den pågældende derved udsætter sine nærmeste for straf.

10. Økonomiske og administrative konsekvenser af forslaget

10.1. Udlændingestyrelsen

Med nærværende forslag til ændring af udlændingeloven gennemføres der væsentlige ændringer inden for alle lovens hovedområder. Med forslaget introduceres en række helt nye principper i udlændingelovgivningen, der i vidt omfang indebærer, at tilladelser og forlængelser heraf ikke længere skal meddeles automatisk, men efter konkrete, individuelle og intensiverede prøvelser af opholdsgrundlaget, hvilket igen indebærer en bredere sagsoplysning og større anvendelse af høringer af andre myndigheder.

Lovforslaget indeholder en række ændringer af reglerne om familiesammenføring, som betyder en løbende administrativ vurdering af sagerne. Det gælder navnlig den i forslaget indeholdte ændring af udlændingelovens § 19, stk. 1, hvor indsættelsen af et nyt nr. 4 betyder, at det løbende skal vurderes, om en person, der som betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til en udlænding har godtgjort at kunne forsørge denne udlænding, fortsat kan godtgøre dette. Hidtil er denne vurdering alene blevet foretaget ved meddelelsen af den første tilladelse.

Lovforslaget indfører endvidere et nyt system, hvorefter meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinges af, at visse nærmere krav som hovedregel er opfyldt. Kravene til meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse vedrører alle typer opholdstilladelser, herunder navnlig asyl- og familie-

sammenføringstilladelser. Der skal foretages en grundig prøvelse af udlændingens reelle tilknytning til og integration i landet, hvilket indebærer en række nye sagsskridt. Til brug for Udlændingestyrelsens vurdering vil der blandt andet skulle indhentes oplysninger fra kriminalregisteret og udtalelser fra udlændingens aktuelle og eventuelle tidligere bopælskommuner. Det skal sikres, at den pågældende har fulgt integrationsforløbet aktivt, samt ikke har begået kriminalitet og ikke har væsentlige gældsposter til det offentlige.

Herudover er der en række andre ændringer, som ikke eller kun i meget begrænset omfang skønnes at medføre mer- eller mindreudgifter.

Samlet skønnes det under forudsætning af, at lovforslaget træder i kraft 1. april 1998, at forslaget vil medføre merudgifter for Udlændingestyrelsen i 1998 på 2,8 mill. kr., heraf 2,1 mill. kr. lønsum. Som følge af at der for nærværende forventes et fald i antallet af indrejste asylansøgere i 1998 i forhold til det forudsatte på finansloven for 1998, skønnes det, at merudgifterne vil kunne finansieres inden for den på finansloven for 1998 afsatte driftsbevilling til Udlændingestyrelsen.

Merudgifterne på længere sigt er forbundet med en betydelig usikkerhed. Fastlæggelsen af ressourcetilførslen til Udlændingestyrelsen i 1999 og følgende år som følge af lovforslaget vil ske i forbindelse med udarbejdelsen af FL99 under hensyn til virkningen af de samlede regelændringer på udlændingområdet, det forventede antal sager samt foreliggende effektiviseringsmuligheder.

10.2. Udgifter til underhold af flygtninge umiddelbart efter meddelelse af opholdstilladelse

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, betyder, at en asylansøger, der bliver meddelt opholdstilladelse vil kunne få udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, indtil det tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsen efter § 4, stk. 2, i det af indenrigsministeren samtidig fremsatte forslag til lov om integration af udlændinge i Danmark får ansvaret for integration af udlændinge. Efter samme lovforslag påhviler ansvaret for boligplacering, integration m.v. af flygtninge og flygtningeliggende personer kommunalbestyrelsen fra udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til den pågældende. Dette indebærer, at der i gennemsnit vil gå 1½ måned, inden overgivelsen til kommunen vil finde sted. I dag sker overgivelsen til Dansk Flygtningehjælp/kommunen efter ½ måned. Dette vil isoleret set medføre øgede udgifter til underhold i asylholdssystemet. Udgifterne vil blive indarbejdet på de årlige finanslove i forbindelse

med budgetteringen af den forventede indkvarteringsopgave.

10.3. Indenrigsministeriets departement

Efter de foreslåede regler om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse træffer Udlændingestyrelsen afgørelse med klageadgang til Indenrigsministeriet. Antallet af afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse truffet af Udlændingestyrelsen kan ikke med sikkerhed anslås, idet meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse efter forslaget beror på, om udlændingen opfylder nogle nærmere angivne betingelser. Det må forventes, at langt størstedelen af Udlændingestyrelsens afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, vil blive påklaget til Indenrigsministeriet. Da nye regler ikke finder anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden lovens ikrafttræden, vil der først være merudgifter for Indenrigsministeriets departement i 2001.

Den foreslåede affattelse af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, indebærer, at Udlændingestyrelsen løbende skal vurdere, om en person, der som betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til en udlænding har godtgjort at kunne forsørge udlændingen, fortsat kan godtgøre dette. I de tilfælde, hvor forsørgelsesevnen ikke kan godtgøres, kan Udlændingestyrelsen træffe bestemmelse om at nægte at forlænge eller inddrage den meddelte opholdstilladelse. Disse afgørelser kan påklages til Indenrigsministeriet. Som følge af, at der i alle disse sager løbende skal ske en vurdering af forsørgelsesevnen, må det påregnes, at Udlændingestyrelsen vil træffe afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af et større antal opholdstilladelser end tidligere. Det må endvidere påregnes, at disse afgørelser for langt størstedelens vedkommende vil blive påklaget til Indenrigsministeriet.

Den stramning, der foretages i reglerne om familiesammenføring i forhold til ægtefæller og forældre over 60 år, må antages at medføre en mere tidskrævende prøvelse af, om der kan være særlige grunde til at meddele opholdstilladelse, uanset at betingelserne herfor som udgangspunkt ikke er opfyldt. Det kan for eksempel være tilfældet, hvor stærke humanitære hensyn eller hensynet til internationale forpligtelser taler for at meddele opholdstilladelse.

Samlet skønnes det under forudsætning, at lovforslaget træder i kraft 1. april 1998, at forslaget vil medføre merudgifter for Indenrigsministeriets departement i 1998 på 1,2 mill. kr., heraf 0,9 mill. kr. lønsum. Merudgifterne i 1998 forudsættes ved omprioritering at kunne finansieres inden for den afsatte bevilling til Indenrigsministeriets departement på finansloven

for 1998. Lovforslaget skønnes i år 2001, når de nye regler er slået fuldt igennem, isoleret set at medføre merudgifter for Indenrigsministeriets departement på 4,4 mill. kr., heraf 3,3 mill. kr. lønsum. Fastlæggelsen af ressourcetilførelsen til Indenrigsministeriets departement i 1999 og følgende år som følge af lovforslaget vil ske i forbindelse med udarbejdelsen af de årlige finanslove.

10.4. Justitsministeriet

Justitsministeriet har vedrørende de ressource-mæssige konsekvenser af lovforslaget anført, at de foreslåede ændringer af reglerne om udvisning som helhed må forventes at medføre, at der skal tages stilling til spørgsmål om udvisning i et større antal straffesager end i dag. De foreslåede ændringer af bestemmelserne om udvisning må derfor antages at kunne indebære en større arbejdsbelastning for politi, anklagemyndighed og domstole, men det er ikke muligt præcist at angive, hvilken merbelastning for retsvæsenet de foreslåede ændringer vil medføre.

Den eventuelle merbelastning forudsættes imidlertid umiddelbart at kunne varetages inden for rammerne af de ressourcer, der i dag er afsat. Lovforslaget forventes derfor ikke at nødvendiggøre tilførelse af yderligere ressourcer.

10.5. Kommunaløkonomiske konsekvenser

Ved den foreslåede indførelse af det nye system, hvorefter meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse betinges af, at visse krav som hovedregel er opfyldt, er forudsat, at den udtalelse, kommunen afgiver til brug for afgørelsen i den enkelte sag, skal kunne lægges oprøvet til grund af udlændingemyndighederne. Kommunens afgørelse kan påklages særskilt via det almindelige sociale ankesystem. De kommunaløkonomiske konsekvenser heraf vil først opstå i 2001 og vil blive drøftet med de kommunale parter.

11. Erhvervsøkonomiske, miljømæssige og EU-retlige konsekvenser af forslaget

Forslaget skønnes ikke at have erhvervsøkonomiske, miljømæssige eller EU-retlige konsekvenser.

De foreslåede bestemmelser om udvisning skal administreres i overensstemmelse med de gældende regler i EF-retten. Der henvises særligt til kapitel 19 i Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1362, der indeholder en gennemgang af EF-rettens krav til udvisningsreglerne.

De foreslåede bestemmelser om betingelserne for meddelelse af familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 berører ikke retten til indrejse og fami-

liesammenføring for udlændinge omfattet af EU-reglerne, jf. herved udlændingelovens §§ 2 og 6.

12. Hørte myndigheder m.v.

Lovforslaget er samtidig med fremsættelsen for Folketinget sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Amnesty International, Amdtsrådsforeningen, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Kriminalpolitiforening, Dansk Politiforbund, Dansk Røde Kors, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den Danske Dommerforening, Dokumentations- og Rådgivningscenteret for Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Flygtningenævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Statsamtmand, Frederiksberg Kommune, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, Landsorganisationen i Danmark, Mellempolkeligt Samvirke, Nævnet for Etnisk Ligestilling, Politidirektøren i København, Politifuldmægtigforeningen, præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, retterne i København, Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Retslægerådet, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Rådet for Etniske Minoriteter, Statsamtsjuristforeningen samt Udlændingestyrelsen.

Lovforslaget er endvidere sendt til Boligselskabernes Landsforening.

Bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Den foreslåede affattelse af § 7, stk. 2, vil betyde, at det vil være en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen, at lignende grunde som anført i konventionen eller andre tungtvejende grunde medfører velbegrunnet frygt hos asylansøgeren for forfølgelse eller tilsvarende overgreb.

Efter den ved forslaget formulerede bestemmelse skal der meddeles opholdstilladelse til personer, som ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor. Derimod vil der ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen alene af almene, humanitære eller sociale grunde, således som det også er angivet i Flygtningenævnets 1. beretning for perioden 1. oktober 1983 til 31. marts 1987. At der i et land hersker generelt dårlige forhold, måske borgerkrigsagtige tilstande, eller at den pågældende asylansøger af sociale, uddannelses- eller helbredsmæssige eller lignende grunde er særligt dårligt stillet, kan således ikke uden videre begrunde asyl.

Det er sigtet med den foreslåede formulering af udlændingelovens § 7, stk. 2, at sikre, at asylmyndighedernes begrundelser indeholder en direkte stillingtagen til den konkrete, individuelle risiko for asylansøgeren ved en tilbagevenden.

Udlændingestyrelsen og Flytningenævnet vil fortsat kunne meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til størsteparten - eller eventuelt alle - asylansøgere af for eksempel en bestemt nationalitet, hvis oplysningerne om forholdene i det pågældende land tilsiger, at den enkelte asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb, der må sidestilles hermed, ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det vil fortsat være således, at den enkeltes velbegrundede frygt for overgreb ved en tilbagevenden, der kan føre til meddelelse af asyl, enten kan bestå i en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb, eller i den pågældendes betydelige subjektive frygt som følge af de overgreb, som den pågældende har været udsat for inden flugten til Danmark. Der vil eksempelvis fortsat kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til torturofre og til personer, der ved tilbagevenden risikerer en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf for republikflugt eller militærunddragelse eller risikerer at blive tvunget til aktiv krigstjeneste.

Der er således ikke tilsigtet en ændring af betingelserne for at meddele de facto-status, således som de er sammenfattet i Flytningenævnets 4. beretning for perioden 1. januar 1992 til 30. juni 1995: Forfølgelse af lignende grunde som anført i konventionen samt chikane eller andre former for overgreb, der - uden at være omfattet af konventionen - har antaget en sådan grov eller systematisk karakter, at der foreligger tungtvejende grunde til, at det ikke bør kræves, at ansøgeren vender tilbage.

Det er endvidere forudsat, at asylmyndighederne fortsat vurderer, om en asylansøger, der er blevet meddelt afslag på asyl, sikkert og værdigt kan indrejse i det pågældende land og tage ophold der.

Der foretages ingen ændringer i adgangen til at søge om opholdstilladelse af humanitære grunde eller andre særlige grunde. Udlændinge, der er meddelt endeligt afslag på asyl, vil derfor som hidtil have mulighed for at indgive ansøgning om humanitær opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, ligesom der fortsat vil kunne søges om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, hvorefter der kan gives opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor, jf. dog for så vidt angår § 9, stk. 2, nr. 4, forslaget § 1, nr. 4.

Til nr. 2

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, at en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller fast samlivsforhold med en herboende udlænding, der ikke er nordisk statsborger eller flygtning, har retskrav på familiesammenføring, såfremt den herboende lovligt har boet her i landet i mere end de sidste fem år. I dag regnes denne tidsfrist fra datoen for referencepersonens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse her i landet eller tilmelding til folke-registeret, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1.

Med den foreslåede ændring af § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, vil en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller fast samlivsforhold med en herboende udlænding, der ikke er nordisk statsborger eller flygtning, have retskrav på familiesammenføring, hvis den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste tre år. Fristen regnes fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse - eller, hvis Udlændingestyrelsens afgørelse er omgjort af Indenrigsministeriet, fra Indenrigsministeriets afgørelse - hvorefter den herboende er meddelt en tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Der vil fortsat være mulighed for i særlige tilfælde at meddele opholdstilladelse til en ægtefælle til en herboende, der ikke opfylder 3 års-kravet, efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 1, hvorefter der gives opholdstilladelse til udlændinge, der ikke er omfattet af § 9, stk. 1, hvis udlændingen har nær familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person. Som anført i Højesterets dom af 17. januar 1996 (sag nr. II 430/1994, refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1996, side 529 ff.) finder denne bestemmelse også anvendelse på de personkategorier, hvor adgangen til familiesammenføring reguleres nærmere i § 9, stk. 1. Der vil ligeledes være mulighed for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, hvorefter der kan gives opholdstilladelse af ganske særlige grunde. Dette kan eksempelvis forekomme i tilfælde, hvor den herboende reference ikke er i stand til at opfylde det obligatoriske forsørgelseskrav i § 9, stk. 3, og der foreligger ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Til nr. 3

Det foreslås, at retskravet på familiesammenføring med forældre over 60 år til herboende udlændinge, der ikke er flygtninge eller nordiske statsborgere, ophæves.

Der vil i særlige tilfælde være mulighed for at meddele opholdstilladelse til forældre omfattet af forslaget efter bestemmelsen i § 9, stk. 2, nr. 1, hvorefter der

kan gives opholdstilladelse til udlændinge, som ikke er omfattet af § 9, stk. 1, hvis udlændingen har nær familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person. Der vil endvidere kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, hvis der foreligger manglende forsørgelsesevne hos den herboende reference, og der i øvrigt foreligger ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Til nr. 4

Med forslaget præciseres det, at adgangen til at give opholdstilladelse på grund af udsendelsehindringer efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, begrænses til de tilfælde, hvor det efter udsendelsesbestræbelser i mindst et år må anses for udsigtsløst at udsende en afvist asylansøger.

Det vil fremover være en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne. Denne betingelse gælder, uanset om udsendelse af andre grunde end den pågældende udlændings manglende medvirken ikke er mulig.

Politiet skal forelægge de sager for Udlændingestyrelsen, hvor der er forløbet mindst 12 måneder efter udløbet af den seneste udrejsefrist, og hvor udsendelse efter politiets vurdering må anses for udsigtsløs.

Til nr. 5, 12, 13, 19-21, 24, 26-29, 34-36, 40-44

Der er tale om konsekvensændringer som følge af forslaget.

For så vidt angår nr. 5 og 41 er der tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 5, jf. forslagens § 1, nr. 3.

For så vidt angår nr. 12 er der tale om, at udlændingelovens § 19, stk. 2, ophæves som en konsekvens af de foreslåede ændringer til udlændingelovens § 11, jf. forslagens § 1, nr. 10.

For så vidt angår nr. 13 er den foreslåede indføjelser af et nyt stk. 5 i § 19 en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 26, jf. forslagens § 1, nr. 18. En bestemmelse med det pågældende indhold findes i den nugældende § 26, stk. 1, nr. 6.

For så vidt angår nr. 19, 24, 27-29, 35, 36, 40, 42 og 43 er der tale om konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer af udlændingelovens udvisningsbestemmelser, jf. forslagens § 1, nr. 14-17.

For så vidt angår nr. 20 er der tale om en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer til udlændingelovens § 11, jf. forslagens § 1, nr. 10, og § 19, jf. forslagens § 1, nr. 12.

For så vidt angår nr. 21 er der tale om en conse-

kvensændring som følge af vedtagelsen af lov nr. 407 af 10. juni 1997, § 1, nr. 3.

For så vidt angår nr. 26 er der tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 40, jf. forslagens § 1, nr. 30.

For så vidt angår nr. 34 og 44 er der tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede indsættelse af § 49 a i forslagens § 1, nr. 37.

Til nr. 6

Det foreslås, at udlændingelovens regler om forsørgelseskrav ændres, således at der i relation til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, og stk. 1, nr. 3 og 4, skal stilles krav om godtgørelse af forsørgelsesevnen, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 4.

Krav om dokumentation for forsørgelsesevnen kan herefter alene undlades, hvis der foreligger »særlige grunde«. Særlige grunde vil foreligge i de situationer, hvor det efter en samlet vurdering af familieforholdets nærhed og den herboendes personlige, familiemæssige og økonomiske forhold forekommer urimeligt at stille krav om, at forsørgelsesevnen godtgøres.

Forekommer det urimeligt på grund af høj alder eller helbredsmæssige forhold at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, har den herboende forældremyndigheden eller samværsret over mindreårige børn bosiddende i Danmark, eller er den herboende studieaktiv eller i lavtlønnet beskæftigelse, skal der som udgangspunkt ikke stilles krav om dokumentation af forsørgelsesevnen.

Det vil endvidere være en forudsætning, at den herboende har mulighed for sammen med ansøgeren at tage ophold i et andet land.

I relation til § 9, stk. 1, nr. 4, vil det som efter hidtidig praksis bero på et skøn - blandt andet over tilknytningen mellem flytningen og forældrene, og over, i hvilket omfang forældrene i hjemlandet var optaget i flytningens husstand under opholdet dér - om opholdstilladelse bør gives, selv om kravet om dokumentation af forsørgelsesevnen ikke kan opfyldes.

Det foreslås i stk. 4 præciseret, at der - uanset at der ikke i den enkelte sag stilles krav om godtgørelse af forsørgelsesevnen - skal stilles krav om, at den herboende påtager sig forsørgelsen. Hermed skabes der mulighed for, at den herboende af kommunen skal afkræves den hjælp til forsørgelse efter lov om social bistand - og efter den 1. juli 1998 efter lov om aktiv socialpolitik - der udbetales ansøgere, jf. § 9, stk. 5.

Der vil fremover ikke være mulighed for at stille forsørgelseskrav i relation til § 9, stk. 1, nr. 2, litra a-c - altså ved ægtefællefamiliesammenføring for flygt-

ninge eller danske eller nordiske statsborgere. Forsørgelseskrav ophæves i disse situationer, fordi det ved den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 8, i forslagens § 1, nr. 8, vil være udelukket at opnå opholdstilladelse på grundlag af ægteskab, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med indgåelsen af ægteskabet er at opnå opholdstilladelse (pro forma-ægteskab).

Finder udlændingemyndighederne, at der skal stilles krav om dokumentation af forsørgelsesevnen, skal den herboendes opholdskommune som hidtil afgive en udtalelse om den herboendes økonomiske forhold med henblik på en vurdering af, om den herboende er i stand til at forsørge den familiesammenførte.

Til nr. 7

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 7, at en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1 og stk. 2, nr. 1 og nr. 3-4, skal være opnået inden indrejsen. Indenrigsministeren kan dog fastsætte regler om, i hvilke tilfælde ansøgningen om opholdstilladelse kan indgives her i landet.

Med den foreslåede bestemmelse præciseres det, at indenrigsministeren tillige kan fastsætte regler om, i hvilke tilfælde en ansøgning om opholdstilladelse kan behandles, og i hvilke tilfælde en ansøgning om opholdstilladelse kan tillægges opsættende virkning.

Indenrigsministeren kan i medfør af bestemmelsen således fastsætte regler om, at en ansøgning om opholdstilladelse, der i strid med de af indenrigsministeren fastsatte regler herom er indgivet her i landet eller i et andet land end hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan nægtes behandlet alene under henvisning til ansøgningens indgivelse her i landet. En sådan ansøgning kan nægtes behandlet, uanset om ansøgeren opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse, og uden nogen stillingtagen hertil. Indenrigsministeren kan tillige fastsætte regler om, at en ansøgning kan indgives og behandles her i landet, men at indgivelsen af en sådan ansøgning ikke tillægges opsættende virkning med hensyn til en eventuel udrejsefrist.

Det er hensigten med bestemmelsen blandt andet at fastsætte regler om, at en ansøgning om familiesammenføring, der indgives af en asylansøger, der i udlandet har indgået ægteskab med en herboende, ikke kan indgives og behandles her i landet. Uanset at det med den foreslåede ændring af ægteskabsloven ikke længere vil være muligt for en asylansøger at indgå ægteskab med en herboende her i landet, vil forbuddet kunne omgås ved, at ægteskabet indgås i udlandet. Den foreslåede bestemmelse giver hjemmel til at fastsætte regler, der hindrer, at en sådan an-

søgning om familiesammenføring behandles her i landet.

Videresender en anden myndighed i medfør af forvaltningslovens § 7 en ansøgning om opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen, vil Udlændingestyrelsen i medfør af de i henhold til denne bestemmelse fastsatte regler kunne nægte ansøgningens behandling henholdsvis nægte tillægelse af opsættende virkning.

Til nr. 8

Det foreslås, at der ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der foreligger et såkaldt pro forma-ægteskab, dvs. hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med indgåelsen af ægteskabet eller etableringen af fast samlivsforhold er at opnå opholdstilladelse, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 8.

Sådanne bestemte grunde kan for eksempel foreligge, hvis den herboende tidligere har været gift med en udlænding og er blevet skilt fra udlændingen kort tid efter, at denne har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse. Det vil indgå i vurderingen, om parterne før indgåelsen af ægteskab har haft et sædvanligt forudgående personligt kendskab til hinanden.

Nægtelse af opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse vil dog alene finde sted, hvor der foreligger et sikkert grundlag for at antage, at ægteskabet indgås med det i bestemmelsen beskrevne formål. En formodning herom vil således ikke være tilstrækkelig. Det skal være et afgørende formål med indgåelsen af ægteskabet/samlivsforholdet at opnå opholdstilladelse, for at opholdstilladelse nægtes efter bestemmelsen.

Det foreslås, at der ikke kan gives opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, når det må slås fast, at indgåelsen af ægteskabet beror på en aftale, der er indgået af andre end ægtefællerne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 9. Der vil dog efter en skønsmæssig vurdering kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, i situationer, hvor ganske særlige grunde taler herfor, f.eks. hvis der er mindreårige børn i ægteskabet.

Forslaget omfatter af praktiske/administrative grunde alene sager, hvor den ene af ægtefællerne eller begge ægtefæller er under 25 år.

Som led i vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt ægteskabet er arrangeret af andre end ægtefællerne selv, skal udlændingemyndighederne lægge vægt på parternes egne oplysninger om baggrunden for ægteskabets indgåelse. Der kan også lægges vægt på forklaringer fra forældre og eventuelt andre familiemedlemmer om ægteskabets indgåelse.

En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, vil kun-

ne inddrages, såfremt det efterfølgende viser sig, at der er tale om et pro forma- eller arrangeret ægte-skab.

Til nr. 9

Den foreslåede ændring af § 10, stk. 2, indebærer, at udlændinge, der har indrejseforbud, undtagelsesvis vil kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6 eller § 9, når ganske særlige grunde taler derfor og tidligst to år efter udrejsen. Der vil fortsat som efter de hidtil gældende regler være mulighed for meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-8.

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter § 6 eller § 9 i denne situation, at der foreligger ganske særlige grunde. Den foreslåede bestemmelse om, at opholdstilladelse i medfør af §§ 6 og 9 tidligst skal kunne gives to år efter udrejsen, fremgår ikke af det lovforslag, der anbefales af Udvisningsudvalget, men svarer til den gældende bestemmelse i § 32, stk. 4, 2. pkt. (som udgår i den foreslåede affattelse af § 32 i forslaget § 1, nr. 23), hvorefter et ved dom meddelt indrejseforbud tidligst kan ophæves to år efter udrejsen, medmindre udlændingen meddeles asyl. Den foreslåede to års-grænse vil også skulle gælde ved administrativt indrejseforbud.

Der kan henvises til det anførte i Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326, side 829-830.

§ 10, stk. 2, foreslås endvidere affattet således, at der kan meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-8 til udlændinge, der har indrejseforbud, medmindre særlige grunde taler derimod. Der kan henvises til det anførte i Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326, side 831.

Til nr. 10

Det foreslås, at den gældende bestemmelse i § 11, stk. 2, 1. pkt., hvorefter en opholdstilladelse med henblik på varigt ophold ikke kan tidsbegrænses ud over fem år, ophæves.

Den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 2, er identisk med bestemmelsen i den gældende § 11, stk. 2, 2. pkt., hvorefter en tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage den efter § 19.

Der tilsigtes ikke med dette forslag nogen ændring i praksis for, hvornår en tidsbegrænset opholdstilladelse meddeles med henblik på varigt eller med henblik på midlertidigt ophold.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 3, skal der meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller

9, stk. 1 og 2, som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste tre år. Vurderingen af, om denne tidsmæssige betingelse er opfyldt, sker i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 3, skal i modsætning til gældende praksis ikke ske automatisk efter udløbet af tre-års perioden. Tidsbegrænset opholdstilladelse skal som udgangspunkt alene meddeles, såfremt de yderligere betingelser, som er anført i den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 5, er opfyldt. Er disse yderligere betingelser opfyldt, vil persongruppen i den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 3, have et retskrav på tidsbegrænset opholdstilladelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 4, vil der, uanset at betingelserne i stk. 3 ikke er opfyldt, efter ansøgning kunne meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Ved denne bestemmelse gives der mulighed for at meddele tidsbegrænset opholdstilladelse til udlændinge, der ikke har boet lovligt her i landet med henblik på varigt ophold i mere end tre år. Således kan for eksempel udlændinge, der alene har haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn taler afgørende herfor. Ligeledes kan udlændinge, der har opholdstilladelse med henblik på varigt ophold, men som har boet her i landet i mindre end tre år, meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn taler afgørende herfor.

Der vil i disse tilfælde ikke være tale om, at den pågældende udlænding har et retskrav på tidsbegrænset opholdstilladelse. Afgørelsen heraf vil bero på en skønsmæssig vurdering af den pågældendes forhold. Det er en betingelse, at den pågældende som minimum har haft opholdstilladelse her i landet i en periode, der svarer til den hidtidige praksis for, efter hvilken periode en opholdstilladelse meddeles tidsbegrænset.

Meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse efter de foreslåede bestemmelser i § 11, stk. 3 og 4, vil være betinget af, at udlændingen er i besiddelse af en opholdstilladelse, der ikke er inddraget, nægtet forlænget, udløbet eller bortfaldet. Er opholdstilladelsen udløbet, eller har Udlændingestyrelsen påbegyndt behandling af en inddragelsessag, må den pågældende udlænding afvente den endelige afgørelse om forlængelse eller udladelse af inddragelse.

Efter forslaget forudsætter meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse efter de foreslåede bestem-

melser i § 11, stk. 3 og 4, at betingelserne i den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 5, er opfyldt.

Medmindre særlige grunde taler imod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse efter de foreslåede bestemmelser i § 11, stk. 3 og 4, som anført betinget af den pågældende udlændings integrationsvilje, undladelse af kriminalitet og manglende gæld til det offentlige, jf. den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 5.

Det foreslås i § 11, stk. 5, nr. 1, at tidsubegrænset opholdstilladelse betinges af, at den pågældende udlænding har gennemført et tilbudt introduktionsprogram og eventuelle andre tilbudte integrationsmæssige tiltag.

Bagatelagte eller undskydelige udeblivelser fra introduktionsprogrammet, for eksempel på grund af dokumenteret sygdom, som ikke medfører noget tab af rettigheder i forhold til introduktionsydelsen, vil ikke forhindre opnåelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse. Det kan i særlige tilfælde være tilstrækkeligt, at en udlænding har deltaget i eventuelle andre tilbudte integrationsmæssige tiltag. Dette gælder dels de udlændinge, der ikke skønnes at have behov for et decideret introduktionsprogram, dels de udlændinge, der som følge af udeblivelse fra introduktionsprogrammet efterfølgende tilbydes et særligt integrationsprogram. Hvis en udlænding ikke er blevet tilbudt at deltage i et introduktionsprogram, gælder betingelsen i den foreslåede § 11, stk. 5, nr. 1, ikke.

Af retssikkerhedsmæssige grunde skal tildelingen af tidsubegrænset opholdstilladelse baseres på objektive kriterier. Der foreslås derfor, at der ikke skal foretages nogen evaluering af, hvilket udbytte udlændingen har haft af introduktionsindsatsen, herunder danskundervisningen. Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse vil således ikke være betinget af, at udlændingen består en prøve i de færdigheder, den pågældende har erhvervet sig under introduktionsindsatsen.

I § 11, stk. 5, nr. 2, foreslås det, at tidsubegrænset opholdstilladelse skal betinges af, at den pågældende udlænding under sit ophold her i landet inden for en af indenrigsministeren fastsat periode ikke er idømt en betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Udlændinge, der er straffet for kriminalitet af en vis grovhed, vil således ikke kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse før udløbet af en vis karenstid. Længden af karenstiden vil afhænge af lovovertrædelsens karakter og af sanktionens længde.

Det foreslås, at indenrigsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 6.

Det foreslås endelig i § 11, stk. 5, nr. 3, at tidsube-

grænset opholdstilladelse gøres betinget af, at den pågældende udlænding ikke har forfaldne restancer på over 50.000 kr. vedrørende skatter og afgifter eller offentlig hjælp m.v. Det skal være en betingelse for at nægte meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse efter denne bestemmelse, at der er tale om forfaldne restancer, hvor den pågældende udlænding ikke har villet aftale en afdragsordning eller ikke overholder en sådan.

Hvis restancen skyldes forhold, som ikke kan lægges udlændingen til last, for eksempel sygdom, arbejdsløshed eller påbegyndt uddannelse, vil der ligeledes kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, selv om denne betingelse ikke er opfyldt.

Det foreslås, at indenrigsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen, herunder vedrørende reguleringen af den angivne beløbsgrænse på 50.000 kr., jf. den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 6.

Afgørelsen af, om en udlænding skal have meddelt, forlænget eller inddraget en opholdstilladelse, træffes af de kompetente udlændingemyndigheder efter kompetencereglerne herom i udlændingeloven. Det indebærer, at afgørelser om meddelelse, forlængelse eller inddragelse af asyl træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til Flygtningenævnet, medens afgørelser om meddelelse, forlængelse eller inddragelse af familiesammenføringstilladelser træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til Indenrigsministeriet.

Vurderingen af, om en opholdstilladelse kan meddeles tidsubegrænset, er alene en vurdering af, om de særlige betingelser vedrørende integrationsvilje, kriminalitet og restancer til det offentlige er opfyldt. Der indgår ingen asylretlige elementer i denne vurdering. Det foreslås derfor, at den særskilte afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, i alle sager skal træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til Indenrigsministeriet. En sådan fremgangsmåde er helt sædvanlig og indeholder retssikkerhedsgarantier i form af administrativ prøvelse i to instanser, ombudsmandskontrol og adgang til domstolsprøvelse.

Det foreslås, at opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse - i lighed med proceduren for opnåelse af dansk indfødsret - forudsætter en udtrykkelig ansøgning herom. En ansøgning om opholdstilladelse eller forlængelse heraf vil ikke i sig selv være tilstrækkelig.

Det foreslås, at Udlændingestyrelsen til brug for vurderingen af, hvorvidt den pågældende udlænding opfylder de supplerende betingelser i den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 5, indhenter en udtalelse fra udlændingens aktuelle og eventuelt også tidligere bo-

pælskommuner med henblik på fastlæggelse af, om udlændingen i hele integrationsperioden har fulgt det tilbudte introduktionsprogram og opnået den fulde introduktionsydelse. Kommunens udtalelse skal alene vedrøre det objektive kriterium om udlændingens deltagelse i introduktionsprogrammet eller eventuelle andre tilbudte integrationsmæssige tiltag og skal ikke indeholde nogen evaluering af udlændingens indsats.

Kommunens udtalelse vil også skulle belyse, om udlændingen har forfaldne restancer på 50.000 kr. vedrørende offentlig hjælp m.v., som ikke afdrages.

Udlændingemyndighederne må kunne lægge kommunens udtalelse til grund uden yderligere prøvelse ved vurderingen af, om en opholdstilladelse kan meddeles tidsubegrænset. Kommunens udtalelse vil i givet fald særskilt kunne påklages via det almindelige sociale ankesystem.

Med henblik på fastlæggelse af eventuel kriminalitet og omfanget heraf vil Udlændingestyrelsen ligeledes skulle indhente straffeattest vedrørende den pågældende udlænding.

Det vil efter forvaltningsloven være nødvendigt at indhente udlændingens samtykke til at indhente disse udtalelser. Det skal derfor være en betingelse for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen giver samtykke til indhentelse af de nævnte udtalelser - ligesom når udlændingen søger om dansk indfødsret.

En udlænding, som ikke opfylder de foreslåede yderligere betingelser for at få tidsubegrænset opholdstilladelse, vil blive meddelt fortsat tidsbegrænset opholdstilladelse, såfremt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede. Ved udløbet af den fortsat tidsbegrænsede opholdstilladelse vil udlændingen på ny kunne søge om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Er grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere til stede, kan opholdstilladelsen inddrages efter de almindelige regler i udlændingelovens § 19. Prøvelsen heraf vil fortsat ligge hos de myndigheder, der har kompetencen til at meddele og inddrage opholdstilladelser. I asylsager vil det således fortsat være Udlændingestyrelsen og i anden instans Flygtningenævnet, der træffer afgørelse om forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelsen.

Ved afgørelsen om inddragelse skal der dog tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særlig belastende for den pågældende udlænding, jf. herved udlændingelovens § 26. Varigheden af udlændingens ophold her i landet vil kunne indgå som et moment ved denne vurdering.

Den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 7, giver mulighed for at foretage statistiske udtræk om antallet

og fordelingen her i landet af udlændinge med et givet opholdsgrundlag. Bestemmelsen præciserer endvidere, at asylansøgere, der meddeles opholdstilladelse, ikke kan registreres i CPR med virkning fra et tidspunkt, der ligger før det tidspunkt, hvor den ansvarlige kommune overtager integrationsansvaret, jf. bemærkningerne til forslagens § 1, nr. 31.

Til nr. 11

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i § 19, stk. 1, nr. 4, således at det fremgår, at i de tilfælde, hvor der som betingelse for meddelelse af opholdstilladelse stilles krav om, at den herboende påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand her til, skal betingelsen ikke alene være opfyldt ved meddelelsen af tilladelsen, men Udlændingestyrelsen skal løbende vurdere, om betingelsen er opfyldt, indtil udlændingen har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse. Er der stillet forsørgelseskrav første gang, der udstedes en opholdstilladelse, skal opholdstilladelsen således som udgangspunkt nægtes forlænget eller inddrages, hvis der efterfølgende bliver tale om en manglende forsørgelsesevne. Dette skal dog ikke gælde, hvis der er tale om en rent midlertidig eller undskyldelig manglende forsørgelsesevne. Det forudsættes i den forbindelse, at det af udlændingemyndighedernes afgørelse udtrykkeligt fremgår, at opholdstilladelsen er meddelt under den forudsætning, at den herboende påtager sig forsørgelsen af ansøgeren, når forsørgelseskravet er stillet, indtil tidspunktet for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Opholdstilladelsen skal endvidere kun kunne nægtes forlænget eller inddrages, hvis det fortsat er sådan, at der i den enkelte sag skal stilles et forsørgelseskrav. Det skal stadig være sådan, at parternes personlige forhold og tilknytning til Danmark og til hjemlandet ikke taler imod at stille et forsørgelseskrav.

Kravet om, at forsørgelseskravet løbende skal være opfyldt, er ikke absolut. I hvert enkelt tilfælde skal der foretages en individuel vurdering af, om det er rimeligt at stille kravet. For eksempel skal kravet ikke stilles, såfremt en eventuel manglende opfyldelse af forsørgelseskravet skyldes arbejdsløshed, der enten er midlertidig eller uforskyldt, for eksempel fordi den skyldes sygdom eller ulykke.

Oplysning herom vil kunne fremkomme i forbindelse med ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen og vil i givet fald kunne føre til, at forsørgelseskravet ikke stilles. Oplysningen vil endvidere kunne fremkomme i forbindelse med de sociale myndigheders undersøgelse af, om forsørgelseskravet i forbindelse med en forlængelse af opholdstilladelsen

fortsat er opfyldt, og vil i dette tilfælde indgå i kommunens udtalelse til udlændingemyndighederne. Udlændingemyndighederne vil herefter kunne tage højde herfor i vurderingen af, om tilladelsen skal indruges.

Ved vurderingen af, om manglende opfyldelse af forsørgelseskravet skal føre til inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en meddelt opholdstilladelse, skal de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26 fortsat indgå, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 5 (der efter forslaget § 1, nr. 12, bliver til § 19, stk. 4). Det vil således eksempelvis kunne få betydning for spørgsmålet om inddragelse, om udlændingen som følge af det hidtidige ophold i Danmark har erhvervet en sådan tilknytning til landet, at inddragelse ikke bør ske.

Efter bistandslovens § 4 kan der af de sociale myndigheder træffes bestemmelse om, at en udlænding, der har behov for vedvarende hjælp til forsørgelse, skal hjemsendes. I så fald vil opholdstilladelsen bortfalde efter reglen i udlændingelovens § 18.

Til nr. 14

De foreslåede bestemmelser i § 22, nr. 1-3, er i overensstemmelse med Udvisningsudvalgets forslag, jf. dog formuleringen »eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed«. Der henvises herom til udvalgets betænkning nr. 1326, side 832-836 og nedenfor.

Bestemmelsen finder anvendelse over for udlændinge, der har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, jf. nærmere om fristens beregning i den gældende bestemmelse i § 27, stk. 1. Der henvises herom til betænkning nr. 1326, side 800-801.

Det er efter bestemmelsen en betingelse, at udlændingen har lovligt ophold. Herved forstås, at udlændingen lovligt opholder sig her i landet i medfør af en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 (EF/EØS-borgere, asyl, familiesammenføring, andre særlige grunde), opholder sig lovligt i landet, fordi den pågældende har visum, jf. udlændingelovens § 4, eller har lovligt ophold i landet, fordi der ikke over for den pågældende stilles krav om visum eller opholdstilladelse, jf. udlændingelovens §§ 1-3 og 5, stk. 2 (nordiske statsborgere, EF/EØS-borgere i op til 6 måneder, visumfri udlændinge og børn under 18 år med fast ophold hos forældremyndighedens indehaver).

Derimod er der ikke i denne forbindelse tale om lovligt ophold, hvis udlændingen alene har ret til opholde sig her i landet, medens en ansøgning om op-

holdstilladelse behandles af udlændingemyndighederne.

Bestemmelsen i § 22, nr. 4, opretholdes.

Ved de nye bestemmelser i § 22, nr. 5-6, foreslås det, at ubetinget frihedsstraf for forskellige former for forsætlig alvorlig kriminalitet skal være omfattet af den samme udvidede adgang til udvisning, der i dag gælder ved dom for narkotikakriminalitet. Det er alene forsætlige lovovertrædelser, der foreslås omfattet af den udvidede adgang til udvisning efter § 22, nr. 5-6.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 5, vil udvisning kunne ske, hvis udlændingen idømmes ubetinget frihedsstraf efter udlændingelovens § 59, stk. 3, eller straffelovens § 125 a, jf. herved forslaget § 3, om menneskesmugling. Strafferammen for dom for menneskesmugling under skærpene omstændigheder foreslås forhøjet fra den nuværende fængsel i indtil 2 år til fængsel i indtil 4 år, jf. nærmere bemærkningerne til forslaget § 3 om ændring af straffeloven og de almindelige bemærkninger, afsnit 8.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 6, vil udvisning kunne ske, hvis udlændingen idømmes ubetinget straf efter straffelovens § 183 a om fly- og skibskapring. Overtrædelse af straffelovens § 183 a straffes i dag med fængsel på indtil livstid.

Efter § 22, nr. 6, vil udvisning endvidere kunne ske, hvis udlændingen idømmes ubetinget frihedsstraf efter straffelovens § 180 om livstruende eller alvorlig brandstiftelse (forsæt til omfattende ødelæggelse af fremmed ejendom eller forstyrrelse af samfundsordenen) eller efter straffelovens § 181, stk. 3, om forsætlig brandstiftelse under særlig skærpene omstændigheder. Overtrædelse af straffelovens § 180 straffes i dag med fængsel på indtil livstid, medens overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 3, straffes med fængsel i indtil 10 år.

Efter § 22, nr. 6, vil udvisning ligeledes kunne ske, hvis udlændingen idømmes ubetinget frihedsstraf efter straffelovens § 210, stk. 1, og stk. 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, stk. 2, og § 224 og § 225, jf. §§ 216 og 222, stk. 2, om incest og forskellige andre forbrydelser mod kønssædeligheden (voldtægt og tilsvarende anden kønslig omgang samt samleje og anden kønslig omgang med personer under 12 år). Overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1, § 216 og § 222, stk. 2, jf. § 224 og § 225, straffes i dag med fra fængsel i indtil 6 år til fængsel i indtil 10 år.

Endvidere vil udvisning kunne ske, hvis udlændingen idømmes ubetinget frihedsstraf efter straffelovens § 237, § 245 og § 246 om forbrydelser mod liv og legeme (forsætlig manddrab, forsætlig vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter, forsætlig legemsbeskadigelse samt forsætlig vold under særdeles skærpen-

de omstændigheder). Overtrædelse af straffelovens § 237 straffes i dag med fængsel på indtil livstid, medens overtrædelse af straffelovens § 245 og § 246 straffes med fra fængsel i indtil 4 år til fængsel i indtil 8 år.

Endvidere vil udvisning efter den foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 6, kunne ske, hvis udlændingen idømmes frihedsstraf efter straffelovens § 252, stk. 2, om hensynsløs forvoldelse af smitte med livstruende og uhelbredelig sygdom (HIV eller lignende), straffelovens § 261, stk. 2, om ulovlig frihedsberøvelse af særlig grov karakter eller straffelovens § 288 om røveri. Overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 2, straffes i dag med fængsel i indtil 4 år, overtrædelse af straffelovens § 261, stk. 2, straffes med fængsel i indtil 12 år, medens overtrædelse af straffelovens § 288 straffes med fængsel i indtil 10 år.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 22 kan der også ske udvisning, hvis den udviste er idømt en anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse. I forhold til de gældende regler, hvorefter der kan ske udvisning ved anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, præciseres det, at der også kan ske udvisning ved dom til ambulantly behandling med mulighed for institutionsanbringelse. Udvisning vil som hidtil kunne ske ved dom til forvaring eller til anbringelse på hospital for sindslidende og ved mentalt retarderede udlændinge, der er blevet dømt til institutionsanbringelse eller med mulighed herfor. Der vil derimod ikke kunne ske udvisning ved dom til ambulantly behandling, der ikke giver mulighed for frihedsberøvelse.

Til nr. 15

De foreslåede bestemmelser i § 23 er i overensstemmelse med Udvisningsudvalgets forslag. Der henvises herom til udvalgets betænkning nr. 1326, side 836-839.

Til nr. 16

I overensstemmelse med Udvisningsudvalgets anbefalinger, jf. betænkning nr. 1326, side 839-841, foreslås bestemmelsen i § 24 om udvisningsbetingelserne for andre udlændinge ændret og forenklet, således at alle udlændinge, der ikke har opholdt sig i landet i mere end 3 år, vil kunne udvises, hvis de idømmes en betinget eller ubetinget frihedsstraf.

En nedsættelse af minimumsbetingelserne for udvisning til betinget eller ubetinget frihedsstraf for andre udlændinge vil navnlig i relation til udlændinge, der har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 2 år, medføre, at flere sager forelægges domstolene til individuel prøvelse, idet udvisning af den-

ne gruppe af udlændinge efter de gældende regler forudsætter idømmelse af 1 års ubetinget fængsel.

Der skal i denne forbindelse lægges afgørende vægt på, at der i flere sager end hidtil ved anvendelsen af udlændingelovens § 26 skal foretages en konkret vurdering af, om udlændingens tilknytning her til landet findes at burde medføre, at beslutning om udvisning undlades. En person, der har haft opholdstilladelse her i landet af en vis varighed, men ikke mere end 3 år, vil således konkret kunne nyde en højere grad af beskyttelse end en udlænding med kortvarigt eller midlertidigt ophold her i landet.

Der vil herunder særligt skulle lægges vægt på, om den pågældende har stiftet familie her i landet, og om den pågældende har en nærmere tilknytning til det danske samfund, herunder gennem deltagelse i arbejdsmarkedet, uddannelse m.v.

Den hidtidige praksis med hensyn til udvisning af udlændinge, der alene har haft kortere tids ophold her i landet - for eksempel som turist - forventes opretholdt.

Til nr. 17

I de foreslåede bestemmelser i §§ 25-25 b reguleres adgangen til administrativ udvisning. Der er alene tale om en præcisering af den hidtidige anvendelse af de gældende bestemmelser i udlændingeloven, der giver adgang til administrativ udvisning, jf. §§ 22, nr. 1, og 25, jf. § 46, stk. 1, sammenholdt med § 49, stk. 1.

Bestemmelsen i § 25 om udvisning på grund af hensynet til statens sikkerhed svarer til den gældende bestemmelse i § 22, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 25 a indeholder en række indskrænkninger i forhold til den gældende bestemmelse i § 25. Den foreslåede bestemmelse finder alene anvendelse over for udlændinge, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, jf. nærmere om fristens beregning i den gældende bestemmelse i § 27, stk. 1. Den gældende bestemmelse kan anvendes over for udlændinge, som ikke har boet her i landet i længere tid end de sidste 2 år.

Den foreslåede bestemmelse i § 25 a, stk. 1, nr. 1, præciserer i forhold til den gældende bestemmelse i § 25, stk. 1, at der alene vil kunne ske udvisning på grund af berigelseskriminalitet, der er omfattet af straffelovens § 276 (tyveri), § 284, jf. § 276 (hæleri med hensyn til tyveri), og § 279 (bedrageri) samt ved indsmugling i strid med toldlovens bestemmelser, jf. toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1. Denne præcisering er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Det præciseres endvidere i loveteksten, at beslutning om administrativ udvisning forudsætter, at der foreligger en erkendelse fra udlændingen, eller at ud-

lændingen er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller at udlændingen af retten er dømt for overtrædelsen. Denne præcisering er også i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Bestemmelsen finder i overensstemmelse med gældende praksis som udgangspunkt anvendelse på berigelseskriminalitet, der falder ind under straffelovens § 287, eller hvor der i øvrigt kun bliver tale om bødestraf. I tilfælde, hvor strafferammen for den begåede berigelseskriminalitet omfatter frihedsstraf, kan anklagemyndigheden rejse straffesag og under denne sag nedlægge påstand om udvisning efter den gældende bestemmelse i § 24, nr. 4 (efter forslaget § 24, nr. 2).

Efter administrativ praksis træffes der afgørelse om udvisning af udlændinge for overtrædelse af toldloven, når overtrædelsen er af professionel karakter, hvilket blandt andet kan være tilfældet, hvis udlændingen tidligere er straffet for tilsvarende forhold, eller overtrædelsen er sket med henblik på videresalg. Toldlovsovertrædelser, hvor det undtagne afgiftsbeløb overstiger 2.000 kr., betragtes som værende af professionel karakter. Der er ikke ved ændringen til sigtet en ændring af administrativ praksis for udvisning på grund af toldlovsovertrædelser.

I den foreslåede bestemmelse i § 25 a, stk. 1, nr. 2, opretholdes den gældende adgang til udvisning i udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 2, på grund af ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer.

Med henblik på en præcisering af de situationer, hvor udvisning efter bestemmelsen vil kunne komme på tale, foreslås det, at der i lovtæksten indsættes en bestemmelse om, at beslutning om administrativ udvisning forudsætter, at der foreligger en erkendelse fra den pågældende, eller at der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke om ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller at udlændingen af retten er dømt for ulovlig besiddelse. Denne præcisering er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Ved en særlig bestyrket mistanke forstås, at der foreligger en høj grad af bevis for, at den pågældende besidder (har besiddet) eller bruger (har brugt) euforiserende stoffer. Der vil således i overensstemmelse med gældende administrativ praksis kunne ske udvisning trods manglende erkendelse, såfremt den pågældende enten indvortes eller direkte på sin person findes i besiddelse af euforiserende stoffer, eller såfremt den pågældende antræffes stærkt narkotikapåvirket og har friske stikmærker på kroppen.

Den gældende bestemmelse i § 25, stk. 2, nr. 1, om udvisning af udlændinge, der på grund af alkoholmisbrug jævnligt har givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse af ro og orden, foreslås i

overensstemmelse med Udvisningsudvalgets anbefaling ophævet.

Det foreslås, at afvisningsreglerne i § 28, stk. 1, nr. 3-5, jf. stk. 2, indarbejdes i reglerne om administrativ udvisning, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 a, stk. 2. Dette indebærer, at de i den gældende bestemmelse i § 28, stk. 1, nr. 3-5, anførte afvisningsgrunde efter forslaget både vil kunne medføre udvisning og afvisning. Efter forslaget vil de tilfælde, hvor der efter gældende praksis efter indrejsen træffes bestemmelse om afvisning med indrejseforbud, blive omfattet af reglerne om administrativ udvisning, medens de situationer, hvor der efter praksis træffes bestemmelse om afvisning ved indrejsen af de i § 28, stk. 1, nr. 3-5, anførte grunde, fortsat vil være omfattet af afvisningsreglerne.

I relation til den gældende bestemmelse i § 28, stk. 1, nr. 3, jf. stk. 2, (efter forslaget § 25 a, stk. 2, nr. 1), som tager sigte på afvisning/udvisning på grund af en formodning om, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde uden fornøden tilladelse, bemærkes, at bestemmelsen - som efter hidtidig praksis - særligt finder anvendelse på udlændinge, der tager beskæftigelse her i landet uden fornøden tilladelse.

Bestemmelsen i § 25 b om udvisning på grund af ulovligt ophold svarer til den gældende bestemmelse i § 24, nr. 5:

En administrativ beslutning om udvisning kan påklages til Indenrigsministeriet og kan af udlændingen i de i § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte situationer forlanges indbragt for domstolene. Herudover kan en administrativ beslutning om udvisning indbringes for domstolene efter grundlovens § 63.

Til nr. 18

Den foreslåede bestemmelse i § 26, stk. 1, er i overensstemmelse med Udvisningsudvalgets forslag. Der henvises herom til udvalgets betænkning nr. 1326, side 845-849.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 26, stk. 2, skal der i forhold til de udlændinge, der udvises efter de foreslåede bestemmelser i § 22, nr. 4-6, jf. forslaget § 1, nr. 14, ske en vægning af de hensyn, der er opregnet i § 26, stk. 1. Vægningsreglen indebærer, at de i § 26, stk. 1, opregnede hensyn kun undtagelsesvis skal føre til undladelse af udvisning, såfremt udlændingen har begået en af de kriminalitetsformer, som er nævnt i § 22, nr. 4-6.

Der vil herefter ved idømmelse af en ubetinget frihedsstraf for en af de i § 22, nr. 4-6, omfattede kriminalitetsformer som udgangspunkt skulle ske udvisning - uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet. Kun særlige forhold efter § 26, stk. 1, vil herefter kunne føre til, at udvisning undlades. Om der

foreligger sådanne særlige forhold, at der ikke skal ske udvisning, afhænger af en konkret afvejning af på den ene side arten og grovheden af den begåede kriminalitet og på den anden side styrken af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn.

Det skal fremhæves, at vægtningsreglen skal anvendes i overensstemmelse med danske myndigheders forpligtelser til i forbindelse med en afgørelse om udvisning at inddrage hensyn, der følger af internationale konventioner og aftaler, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og 8.

De i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, herunder til udlændingens familiemæssige tilknytning til Danmark, vil således tale imod udvisning i det omfang, dette følger af internationale forpligtelser, jf. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Til nr. 22

Formuleringen af bestemmelsen i § 31, stk. 2, 1. pkt., foreslås ændret således, at refoulementsforbudet betinges af, om der foreligger omstændigheder, der er omfattende af udlændingelovens § 7, stk. 2, og ikke - som efter den gældende bestemmelse - af, om den pågældende udlænding har opholdstilladelse her i landet som de facto-flygtning. Ved ændringen, der indebærer en udvidet beskyttelse i forhold til den gældende regel, opnås der systematisk overensstemmelse mellem stk. 1 og stk. 2 i § 31.

Der henvises nærmere til Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326, side 762-765.

Efter udlændingelovens § 32 a skal et afslag på asyl være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt den udlænding, afslaget vedrører, efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt af landet, hvis den pågældende ikke udrejser frivilligt. Flygtningenævnet har i praksis antaget, at nævnet i forbindelse med en beslutning efter udlændingelovens § 32 a om tvangsmæssig udsendelse kan fastsætte betingelser, således at en udsendelse kan ske, uden at udlændingelovens § 31 er til hinder herfor.

Efter den foreslåede ændring af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. forslagens § 1, nr. 1, hvortil der henvises i udlændingelovens § 31, stk. 2, kan Flygtningenævnet i forbindelse med en beslutning efter udlændingelovens § 32 a stille vilkår for tvangsmæssig udsendelse under henvisning til de generelle forhold i hjemlandet, såfremt oplysningerne om forholdene i det pågældende land tilsiger, at den enkelte asylansøger risikerer forfølgelse eller tilsvarende overgreb ved en tilbagevendende.

Til nr. 23

De foreslåede bestemmelser i § 32, stk. 1, 2 og 4-7, er i overensstemmelse med Udvisningsudvalgets forslag. Der henvises herom til udvalgets betænkning nr. 1326, side 849-850.

Bestemmelsen i § 32, stk. 3, indebærer, at udlændinge, der udvises efter § 22, nr. 4-6, meddeles indrejseforbud for mindst 5 år - uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og den konkret forskyldte straf.

Reglerne i § 32, stk. 2 og 4, om indrejseforbuddets varighed er knyttet til længden af den konkret forskyldte straf og giver ikke mulighed for en konkret vurdering af indrejseforbuddets længde.

Den gældende ordning, hvorefter et af domstolene fastsat indrejseforbud kan ophæves administrativt, jf. den gældende § 32, stk. 4, 1. pkt., foreslås endvidere ophævet.

Til nr. 25

Den gældende bestemmelse i § 33, stk. 8, hvorefter udrejsefristen i forbindelse med udvisning ved dom, regnes fra dommens afsigelse eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved denne, fra dommens forkyndelse, foreslås ophævet, idet bestemmelsen ikke indeholder en dækkende regulering af de i praksis forekommende situationer. I stedet foreslås indsat en bestemmelse, hvori der tages højde for de forskellige typer af straffedomme og foranstaltningsdomme.

Efter den foreslåede ændrede affattelse af § 33, stk. 8, fastsættes udrejsefristen til straks og regnes fra tidspunktet for løsladelse. Sker der prøveløsladelse, skal udrejsefristen regnes fra dette tidspunkt.

Det foreslås endvidere, at udrejsefristen regnes fra tidspunktet for udskrivning og ikke fra eventuelle foranstaltningsændringer, hvor der ikke sker udskrivning. Det er udskrivningen fra hospital eller forvaring, der er afgørende, også ved udskrivning til fortsat ambulans behandling, uanset om denne måtte være forbundet med ophold på døgninstitution eller bofællesskaber og lignende.

Den foreslåede bestemmelse forudsætter, at den behandlede overlæge underretter anklagemyndigheden, når det bliver aktuelt at udskrive en udvist udlænding fra hospital eller forvaring. Rigsadvokaten vil instruere politimestrene om, at overlægen i forbindelse med fremsendelse af dommen skal anmodes om, at der skal ske indberetning til vedkommende politimester forud for udskrivningen.

Ved betingede domme foreslås udrejsefristen fastsat til tidspunktet for endelig dom i sagen. Udsendelse vil herefter, såfremt dommen ikke ankes, kunne ske efter ankefristens udløb. Ankes dommen, vil udsendelse kunne ske, når ankedommen er afsagt, eller,

F. t. l. vedr. udlændingeloven m.v.

såfremt den pågældende ikke har været til stede ved ankedommens afsigelse, fra dommens forkyndelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 9, har en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, jf. § 10, stk. 2, fra en udlænding med indrejseforbud herefter ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Til nr. 30

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. En udlænding, som søger om opholdstilladelse, har således oplysningspligt over for udlændingemyndighederne. Såfremt oplysningspligten ikke opfyldes, kan dette i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige regler indebære, at ansøgningen ikke imødekommes. Det følger af udlændingelovens § 60, stk. 1, at en udlænding, som ikke opfylder oplysningspligten i § 40, stk. 1, kan straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte.

Det foreslås, at også andre personer, som må antages at kunne bidrage med oplysninger til sagens behandling, kan pålægges at meddele de oplysninger, som er nødvendige til udlændingemyndighedernes bedømmelse af, om opholdstilladelse skal gives.

Bestemmelsen vil finde anvendelse ved enhver sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens bestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse vil af myndighederne skulle administreres med respekt af forbuddet i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention mod »selvinkriminering«, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 9.

Foretages afhøring af politiet i forbindelse med efterforskning af et formodet strafbart forhold, finder retsplejelovens regler om afhøring af sigtede og ikke sigtede anvendelse.

Udlændingemyndighederne vil kunne kræve, at oplysningerne fra andre personer afgives på tro og love, jf. udlændingelovens § 40, stk. 4. Manglende opfyldelse af denne oplysningspligt vil være omfattet af straffebestemmelsen i udlændingelovens § 60, stk. 1.

Endvidere kan manglende opfyldelse af oplysningspligten efter en konkret vurdering af de i sagen foreliggende oplysninger komme ansøgeren til skade og efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder føre til, at der meddeles afslag på ansøgningen. En manglende deltagelse i sagens oplysning vil for

eksempel ikke kunne tillægges en sådan processuel skadevirkning, hvis den manglende medvirken - eksempelvis i en sag om familiesammenføring mellem ægtefæller - beror på et modsætningsforhold mellem de personer, der er oplysningspligtige efter den foreslåede § 40, stk. 1, 3. pkt., og ægtefællerne, og det på baggrund af oplysningerne tilvejebragt i øvrigt af ægtefællerne må antages, at ægteskabet er bestemt af ægtefællerne selv.

Til nr. 31

Efter § 4, stk. 2, i det af indenrigsministeren samtidig fremsatte forslag til lov om integration af udlændinge i Danmark påhviler ansvaret for boligplacering, introduktionsprogrammer, udbetaling af introduktionsydelse og samordning af den almindelige integrationsindsats i kommunen vedrørende flygtninge og flygtningelignende personer, jf. § 54 i samme forslag, kommunalbestyrelsen fra udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til den pågældende.

Efter den gældende § 42 a, stk. 1, i udlændingeloven får en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, betyder, at en asylansøger, der bliver meddelt opholdstilladelse, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, indtil det tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsen efter § 4, stk. 2, i ovennævnte forslag til lov om integration af udlændinge i Danmark får ansvaret for integration af udlændingen.

Til nr. 32 og 33

Efter den foreslåede bestemmelse i § 42 a, stk. 7, skal Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indrejsen, og som ikke medvirker til sagens oplysning, ikke skal have sine udgifter til underhold dækket, bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser. Det forudsættes, at udlændingen i disse tilfælde får ydet kost og logi m.v. i naturalier. De pågældende vil således ikke få udbetalt kost-, lomme- eller tøjpenge.

Efter den gældende bestemmelse i § 42 a, stk. 6, nr. 1, der samtidig foreslås ophævet, har Udlændingestyrelsen alene mulighed for at træffe en sådan bestemmelse.

Efter den foreslåede § 42 a, stk. 7, bliver Udlændingestyrelsen - efter at ansøgning om asyl er indgivet - forpligtet til at gennemgå asylansøgerens for-

hold med henblik på at træffe afgørelse efter bestemmelsen.

Udlændingestyrelsen kan alene træffe bestemmelse om, at udlændingen skal have dækket sine udgifter til underhold på almindelig vis efter § 42 a, stk. 1, hvis særlige grunde taler derfor, d.v.s. hvis inddragelse af kost-, tøj- og lompepenge efter udlændingens personlige og familiemæssige forhold vil virke særlig belastende for udlændingen, f.eks. hvis udlændingen har børn i eller under den undervisningspligtige alder, eller hvis udlændingen er mindreårig uledsaget asylansøger.

Til nr. 37

Forslaget er i overensstemmelse med Udvalgsudvalgets forslag. Der henvises herom til udvalgets betænkning nr. 1326, side 852-853.

Til nr. 38

Den foreslåede § 50, stk. 1, er i overensstemmelse med Udvalgsudvalgets forslag. Der henvises herom til udvalgets betænkning nr. 1326, side 853.

Til nr. 39

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 50 a indeholder nærmere regler om en obligatorisk retslig prøvelse af, om udvisning af en udlænding med en foranstaltningsdom efter straffelovens §§ 68-70 skal ophæves, fordi udlændingens helbreds-mæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

§ 50 a, stk. 1, indeholder regler om tilrettelæggelsen af den obligatoriske retslige prøvelse ved udlændinge, der er dømt til forvaring eller anbringelse. I disse tilfælde kræver en foranstaltningsændring, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, efter de gældende regler en forudgående godkendelse fra retten i medfør af straffelovens § 72. Det foreslås derfor, at den obligatoriske retslige prøvelse finder sted samtidig med, at retten i medfør af straffelovens § 72 tager stilling til en sådan foranstaltningsændring. Beslutter retten i medfør af straffelovens § 72, at foranstaltningen endeligt skal ophæves, skal der ikke ske nogen retslig prøvelse af, om udvisningen skal ophæves. I disse tilfælde skal udvisningen effektueres efter foranstaltningens ophævelse. Anklagemyndigheden drager omsorg for, at den obligatoriske retslige prøvelse finder sted.

§ 50 a, stk. 2, indeholder regler om tilrettelæggelsen af den obligatoriske retslige prøvelse ved udlændinge, der er dømt eller i forbindelse med en foranstaltningsændring fortsat er undergivet en strafferetlig retsfulgelse, der indebærer frihedsberøvelse. I disse

tilfælde kræver udskrivning fra hospital eller forvaring ikke rettens forudgående godkendelse. Det foreslås derfor, at retten på anklagemyndighedens foranledning tager stilling til spørgsmålet om eventuel ophævelse af udvisningen. De almindelige regler i retsplejelovens § 765 om varetægtsurrogat finder anvendelse. Den obligatoriske retslige prøvelse skal finde sted, også selv om der er gået kortere tid efter afsigelsen af dommen. Er udlændingen dømt til ambulantly behandling med mulighed for frihedsberøvelse, forudsættes det, at retten i forbindelse med straffesagen tager stilling til, om udlændingens helbreds-mæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Der vil ved rettens afgørelse kunne lægges vægt på, om udlændingen er i en tilstand, hvor det efter de lægefaglige vurderinger i sagen kan befrygtes, at den pågældende vil begå personfarlig kriminalitet. Retten vil endvidere kunne lægge vægt på karakteren og grovheden af den kriminalitet, der begrundede udvisning.

Retten skal af egen drift påse, om udsendelse af en udlænding med et fortsat behandlingsbehov vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettigheds-konvention.

Den retslige prøvelse efter § 50 a udelukker ikke udlændingens adgang til efter § 50 at få spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten, jf. herved forslagets § 1, nr. 38.

Til nr. 45

Som en konsekvens af, at det ikke længere vil skulle indgå i domstolenes overvejelser i forbindelse med udvisning på grund af strafbart forhold at vurdere, om udlændingen (fortsat) risikerer asylrelevant forfølgelse i hjemlandet, jf. herved bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 26, stk. 1, nr. 7, i forslagets § 1, nr. 18, foreslås bestemmelsen i § 57, stk. 1, hvorefter Flygtningenævnet afgiver en udtalelse til brug for domstolsbehandlingen, ophævet.

Som en konsekvens af, at Flygtningenævnet ikke længere vil skulle afgive udtalelse til brug for straffesagen, foreslås den gældende bestemmelse i § 57, stk. 3, (efter forslaget § 57, stk. 2) ændret således, at oplysninger om en udlændings strafbare forhold i disse tilfælde alene kan videregives til Udlændingestyrelsen.

Med henblik på at sikre, at domstolene i forbindelse med en fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning får adgang til relevante oplysninger vedrørende udlændingens personlige, familiemæssige og øvrige forhold, således at afgørelsen kan træffes på et fyldestgørende grundlag, foreslås der i § 57, stk. 1, indsat en bestemmelse om, at anklagemyndighe-

den i disse sager er forpligtet til at indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Til § 2

Til nr. 1-8.

Der er alene tale om konsekvensændringer og lovtekniske ændringer. De i nr. 1, 5, og 7 anførte bestemmelser foreslås ophævet, idet der er tale om bestemmelser, som ifølge bemærkningerne til § 3 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 alene skulle sættes i kraft, såfremt Schengen-konventionen trådte i kraft for Danmarks vedkommende, førend EF-asylkonventionens ikrafttræden. Den foreslåede ophævelse af § 1, nr. 17, er en konsekvens af forslaget § 1, nr. 23. De foreslåede ændringer i nr. 2 og 6 er konsekvensændringer som følge af forslaget § 1, nr. 12 og 14-17. De foreslåede ændringer i nr. 3 og 4 er konsekvensændringer som følge af vedtagne ændringer af udlændingeloven ved lov nr. 407 af 10. juni 1997, og lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. ikrafttrædelsesbekendtgørelse nr. 650 af 1. juli 1997.

Til § 3

Til nr. 1

Den foreslåede bestemmelse indebærer ikke en udvidelse af de strafbare forhold efter udlændingeloven. Bestemmelsen er alene en overbygning på den gældende straffebestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 3, og den skal alene anvendes, hvor der foreligger skærpende omstændigheder.

Spørgsmålet om, hvorvidt menneskesmugling er foretaget under skærpende omstændigheder, beror på en samlet vurdering af lovovertrædelsen. Skærpende omstændigheder vil for eksempel foreligge, hvis der er tale om organiseret eller professionel menneskesmugling. I vurderingen indgår også, om der er tale om et enkeltstående forhold, eller om der er tale om en mere systematisk adfærd. Det vil under alle omstændigheder være en betingelse, at der er tale om menneskesmugling for vindings skyld.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse på alle tre led i udlændingelovens § 59, stk. 3.

Bestemmelsen forudsættes ikke udelukkende anvendt, hvor strafferammen på fængsel indtil 2 år i udlændingelovens § 59, stk. 3, ikke findes tilstrækkelig. Bestemmelsen forudsættes således anvendt i tilfælde, hvor forholdet skønnes at være så groft, at samfundets reaktion bør give sig udtryk ved anvendelse af straffeloven frem for udlændingeloven. Dette gælder, selv om den konkret forskyldte fængselsstraf fastsættes til væsentligt mindre end 2 år.

Den foreslåede bestemmelse omfatter kun forsætlige forhold, jf. straffelovens § 19.

Til § 4

Til nr. 1

Det foreslås, at der i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning indsættes en ny bestemmelse i § 11 a, hvorefter kun visse nærmere anførte kategorier af udlændinge kan indgå ægteskab her i landet. Det drejer sig om udlændinge, der lovligt opholder sig her i landet i medfør af en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 (EF/EØS-borgere, asyl, familiesammenføring, andre særlige grunde), udlændinge, der opholder sig lovligt i landet, fordi de har visum, jf. udlændingelovens § 4, og udlændinge, der har lovligt ophold i landet, fordi der ikke over for dem stilles krav om visum eller opholdstilladelse, jf. udlændingelovens §§ 1-3 og 5, stk. 2 (nordiske statsborgere, EF/EØS-borgere i op til 6 måneder, visumfri udlændinge og børn under 18 år med fast ophold hos forældremyndighedens indehaver).

Det er en betingelse for indgåelse af ægteskab, at den pågældende i medfør af de øvrige bestemmelser i udlændingeloven har ret til ophold i Danmark. En udlænding, hvis opholdstilladelse er inddraget eller bortfaldet, jf. udlændingelovens kapitel 3, vil således ikke kunne indgå ægteskab her i landet. Endvidere vil en udlænding, der har opnået opholdstilladelse, men som er udvist eller afvist i medfør af udlændingelovens kapitel 4 og 5, ikke kunne indgå ægteskab her i landet. Det er endvidere en forudsætning, at udlændingens opholdstilladelse eller visum er gyldigt og ikke er udløbet.

De foreslåede ændringer indebærer, at det fremover ikke vil være muligt for en udlænding, der alene har ret til opholde sig her i landet, medens ansøgningen om opholdstilladelse behandles af udlændingemyndighederne, at indgå ægteskab med en herboende. Har udlændingen, medens ansøgningen om opholdstilladelse behandles, et andet opholdsgrundlag, vil dette være tilstrækkeligt til at indgå ægteskab.

Afskåret fra at indgå ægteskab vil herefter være asylansøgere, hvis ansøgning er under behandling, og som ikke har et gyldigt visum eller opholdstilladelse eller et visumfrit ophold, der ikke er udløbet. Endvidere kan nævnes som et eksempel, at udlændinge, hvis gyldige visum udløber under opholdet i Danmark, og som ansøger om forlængelse af det pågældende visum, ikke i det tidsrum, der medgår til at behandle denne visumansøgning, vil have adgang til at indgå ægteskab. Som et eksempel kan yderligere nævnes udlændinge, der er blevet meddelt afslag på asyl, men som ikke for tiden kan udsendes. Dette

gælder, uanset om de pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4.

I de tilfælde, hvor udlændingemyndighederne fastsætter en bestemt udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, indebærer forslaget, at der ikke skal være adgang til at indgå ægteskab i tidsrummet fra udlændingemyndighedernes afgørelse til udrejsefristens udløb.

Den udlænding, der ønsker at indgå ægteskab her i landet, skal opfylde betingelserne i den foreslåede § 11 a på tidspunktet for vielsens forretelse. Det er således ikke tilstrækkeligt, at betingelserne for at kunne indgå ægteskab i Danmark er opfyldt ved udstedelse af prøvelsesattest eller ved udlændingens henvendelse til vielsesmyndigheden.

Hvis ganske særlige omstændigheder taler derfor, navnlig varigheden af udlændingens ophold her i landet, kan statsamtet give tilladelse til ægteskabet, selv om betingelsen i den foreslåede § 11 a, stk. 1, ikke er opfyldt. I tilfælde, hvor en asylansøger m.v. har opholdt sig i landet i meget lang tid og har opnået en påviselig tilknytning til den person, med hvem ægteskabet agtes indgået, kan statsamtet således efter den foreslåede § 11 a, stk. 2, helt undtagelsesvis give tilladelse til, at der indgås ægteskab. Statsamtets afgørelse kan efter almindelige regler påklages til justitsministeren (Civilrettsdirektoratet).

Til nr. 2

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget § 4, nr. 3.

Til nr. 3

Efter § 19, stk. 1, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning må vielse ikke foretages, før en af de myndigheder, der er nævnt i lovens § 13, stk. 1, har attesteret, at ægteskabsbetingelserne er opfyldt. En sådan attest har efter den nugældende § 19, stk. 1, 2. pkt., gyldighed i 4 måneder.

Det foreslås, at tidsrummet for gyldighed beskrives særskilt i § 19, stk. 2. Gyldighedsperioden på 4 måneder foreslås som udgangspunkt opretholdt. Hvor ægteskabsbetingelsen i den foreslåede § 11 a er opfyldt for et kortere tidsrum, skal gyldigheden af attesten dog begrænses tilsvarende. Derved sikres det, at den udlænding, der ønsker at indgå ægteskab i Danmark, opfylder betingelserne i den foreslåede § 11 a på tidspunktet for vielsens forretelse.

Til § 5

Det foreslås, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Det foreslås i § 5, stk. 2, at § 1, nr. 10, 12, og 20, samt § 2, nr. 2, som indeholder de foreslåede ændringer vedrørende meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, herunder spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelse, jf. herved bemærkningerne til de pågældende bestemmelser, træder i kraft den 1. juli 1998.

De foreslåede ændringer vedrørende meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse indebærer, at der ved meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse blandt andet skal ses på, om den pågældende udlænding har fulgt det tilbudte introduktionsprogram, som vil blive indført ved indenrigsministerens forslag til lov om integration af udlændinge i Danmark. Det findes derfor hensigtsmæssigt, at ændringerne træder i kraft den 1. juli 1998 samtidig med loven om integration af udlændinge i Danmark. Med samme begrundelse foreslås det, at de ved § 1, nr. 10, 12, og 20, foreslåede ændringer af udlændingeloven samt den ved § 2, nr. 2, foreslåede ændring af lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen) ikke finder anvendelse for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden bestemmelseernes ikrafttræden, jf. den foreslåede § 5, stk. 3.

Det foreslås endvidere i § 5, stk. 2, at § 1, nr. 31, træder i kraft den 1. juli 1998, da bestemmelsen er knyttet til forslaget om lov om integration af udlændinge i Danmark, jf. ovenfor. Med samme begrundelse foreslås det, at den ved § 1, nr. 31, foreslåede ændring af udlændingelovens § 5, stk. 3, ikke finder anvendelse for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden bestemmelseernes ikrafttræden.

Det foreslås endelig i § 5, stk. 2, at § 4 vedrørende ændring af ægteskabsloven, hvorefter kun visse nærmere anførte kategorier af udlændinge kan indgå ægteskab her i landet, træder i kraft den 1. juli 1998. Herved sikres, at Civilrettsdirektoratet kan forberede den ændrede procedure for prøvelsen af ægteskabsbetingelserne i kommunerne.

I § 5, stk. 4, foreslås det, at de ved § 1, nr. 1-8, 11, 32, 33 og 41, foreslåede ændringer af udlændingeloven ikke finder anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. De nævnte bestemmelser indeholder ændringer i udlændingelovens bestemmelser vedrørende meddelelse af asyl med de facto-status, familiesammenføring, herunder forsørgelseskrav, opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, samt motivationsfremmende foranstaltninger over for asylansøgere, der ikke medvirker ved sagens oplysning, jf. herved bemærkningerne til de pågældende bestemmelser. De pågældende ændringer i betingelserne og vilkårene for ophold/opholdstilladelse findes af rets-

sikkerhedsmæssige hensyn alene at skulle finde anvendelse på de udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden. For så vidt angår de udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse her i landet inden lovens ikrafttræden, men hvis opholdstilladelse søges forlænget eller meddelt på ny efter lovens ikrafttræden, skal de hidtil gældende regler i udlændingeloven fortsat finde anvendelse ved behandlingen af ansøgninger om forlængelse eller fornyet meddelelse af opholdstilladelse.

I forhold til den i § 1, nr. 4, foreslåede ændring af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, hvorefter der kan meddeles opholdstilladelse, blandt andet hvis udsendelse ikke har været mulig i mindst 1 år, indebærer dette, at den hidtidige praksis, hvorefter der meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen, hvis udsendelse ikke har været mulig i mindst tre måneder, således fortsat vil finde anvendelse ved en fornyet meddelelse af opholdstilladelsen. I forhold til den i § 1, nr. 11, foreslåede ændring af udlændingelovens § 19, stk. 1, hvorefter der vil kunne ske inddragelse af en opholdstilladelse, der er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge ansøgeren, hvis den herboende person ikke længere kan godtgøre dette, indebærer dette, at det hidtidige regelgrundlag, hvorefter der ikke lægges vægt på senere indtruffen manglende forsørgelsesevne, således fortsat vil gælde ved en forlængelse eller fornyet meddelelse af opholdstilladelsen.

I § 5, stk. 5, foreslås det - i overensstemmelse med Udvalgets overvejelser, jf. betænkning nr. 1326, side 796 - at de materielle ændringer i udvisningsbestemmelserne (og de dertil hørende konsekvensændringer) alene finder anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Der henvises nærmere til bemærkningerne til de i forslaget § 5, stk. 5, anførte bestemmelser.

Det foreslås endvidere, at de hidtil gældende regler finder anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden.

I § 5, stk. 6, foreslås det - i overensstemmelse med Udvalgets overvejelser, jf. betænkning nr. 1326, side 796 - at de foreslåede ændringer vedrørende mulighederne for ophævelse af en udvisningsbeslutning ved fornyet indbringelse for retten, ikke finder anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om

udvisningens ophævelse. Der henvises nærmere til bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 38 og 45.

I § 5, stk. 7, foreslås det - i overensstemmelse med Udvalgets overvejelser, jf. betænkning nr. 1326, side 796 - at ansøgning om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, færdigbehandles efter de hidtil gældende regler. Dette indebærer, at ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, som er indgivet inden lovens ikrafttræden, vil være omfattet af den gældende bestemmelse i § 32, stk. 4, hvorefter et indrejseforbud kan ophæves, når omstændighederne taler derfor, idet et ved dom meddelt indrejseforbud dog tidligst kan ophæves to år efter udrejsen, medmindre udlændingen meddeles asyl.

Den i § 1, nr. 9, anførte affattelse af udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 1, nr. 21 og 22, den i § 1, nr. 23, anførte affattelse af udlændingelovens § 32, stk. 5-7, den i § 1, nr. 25, anførte affattelse af udlændingelovens § 33, stk. 9, og § 1, nr. 26, 30, 34, 37 og 44, samt § 2, nr. 1, 3-5 og 7, foreslås ikke at få begrænsninger i deres anvendelsesområde, idet der er tale om lovtekniske ændringer, konsekvensændringer, eller ændringer, der er begunstigende i forhold til den enkelte udlænding. De nævnte bestemmelser træder således i kraft dagen efter lovens bekendtgørelse i Lovtidende uden begrænsning i deres anvendelsesområde.

I overensstemmelse med forslaget § 5, stk. 1, foreslås forslaget § 3 vedrørende indsættelse af § 125 a i straffeloven, hvorefter menneskesmugling under skærpende omstændigheder straffes med fængsel i indtil 4 år, at skulle træde i kraft dagen efter lovens bekendtgørelse i Lovtidende. Bestemmelsen finder efter almindelige principper, jf. herved straffelovens § 3, alene anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. Når en sådan lovovertrædelse skal pådømmes ved domstolene, skal der imidlertid som skærpende omstændighed lægges vægt på tidligere domme for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3 (menneskesmugling), der er afsagt før lovens ikrafttræden.

Til § 6

Bestemmelsen vedrører lovens ikrafttræden på Færøerne og Grønland.

Skriftlig fremsættelse (17. december 1997)

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven, straffeloven og ægteskabsloven. (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.).

(Lovforslag nr. L 154).

Lovforslaget fremsættes samtidig med forslag til lov om integration af udlændinge i Danmark (integrationslov), og er således en del af regeringens udspil om integrations- og udlændingepolitikken.

Der foreslås en ændret formulering af udlændingelovens § 7, stk. 2, om de facto-flygtninge. Med ændringen præciseres det, at der kun gives asyl til mennesker, der er personligt forfulgt.

Det foreslås, at Udlændingestyrelsen som udgangspunkt skal bestemme, at asylansøgere, der ikke medvirker til sagens oplysning, ikke skal have dækket deres udgifter til underhold, bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser.

Reglerne om familiesammenføring foreslås ændret, således at indvandrere fremover først kan få tilladelse til familiesammenføring 3 år efter, de er meddelt permanent opholdstilladelse. Der skal endvidere ikke være retskrav på tilladelse til familiesammenføring til forældre over 60 år til herboende indvandrere.

Der skal som udgangspunkt stilles forsørgelseskrav over for indvandrere, men ikke over for herboende danskere, nordiske statsborgere og flygtninge. I sager, hvor der er stillet forsørgelseskrav i forbindelse med tilladelse til familiesammenføring, vil det fremover løbende skulle vurderes, om forsørgelseskravet faktisk opfyldes.

Arrangerede ægteskaber og ægteskaber, hvor der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål er at opnå opholdstilladelse

(pro forma-ægteskaber), skal ikke kunne danne grundlag for en tilladelse til familiesammenføring.

Tidsubegrænset opholdstilladelse skal ikke som hidtil meddeles automatisk efter 3 år. Fremover skal der som udgangspunkt kun meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen opfylder en række betingelser: Udlændingen skal have fulgt introduktionsprogrammet, jf. nærmere forslag til lov om integration af udlændinge i Danmark, udlændingen må ikke have større forfalden gæld til det offentlige, som udlændingen ikke vil afdrage, og udlændingen må ikke have begået kriminalitet af en vis grovhed. Er betingelserne ikke opfyldt, meddeles der fortsat tidsbegrænset opholdstilladelse.

De generelle minimumsbetingelser for, hvornår der kan ske udvisning af udlændinge med mere end 7 års ophold her i landet, nedsættes fra 6 års ubetinget fængsel til 4 års ubetinget fængsel. For udlændinge, der har haft opholdt i kortere tid, sker der på samme måde en justering i skærpende retning.

Herudover foreslås det, at den særlige udvidede adgang til udvisning, der gælder for narkokriminelle udlændinge, bliver suppleret med en tilsvarende adgang til at udvise udlændinge, der er idømt ubetinget fængsel for menneskesmugling, terrorisme og forbrydelser af personfarlig karakter såsom forsætligt manddrab, voldtægt, røveri og grov vold.

Det foreslås, at adgangen til at give opholdstilladelse til asylansøgere, der får afslag på deres asylansøgning, men hvor det ikke er muligt at gennemføre tvangsmæssig udsendelse, begrænses til de tilfælde, hvor det efter udsendelsesbestræbelser i mindst et år må anses for usigtsløst at sende den pågældende tilbage. Det vil være en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne.

Reglerne i ægteskabsloven foreslås ændret,

således at udlændinge, der har processuelt ophold, ikke skal kunne indgå ægteskab her i landet. Forslaget indebærer bl.a., at asylansøgere ikke kan opnå opholdstilladelse ved at indgå ægteskab med en herboende.

Strafferammen for menneskesmugling, der begås under skærpende omstændigheder, foreslås forhøjet fra 2 til 4 års fængsel. Der indsættes en bestemmelse herom i straffeloven.